

MENNESKEHEDENS
SKÆBNE

MARTINUS

MENNESKEHEDENS
SKÆBNE

1962

FORLAGET KOSMOS
KØBENHAVN F

Copyright
by
MARTINUS

EGET TRYK

INDHOLDSFORTEGNELSE

1. kapitel:	Menneskehedens nuværende krise..	9
2. -	: Det gamle må falde	11
3. -	: Mennesket forlanger beviser	14
4. -	: Den åndelige viden	16
5. -	: Verdensgenløsningen	18
6. -	: To former for religiøsitet	20
7. -	: Når man bliver ét med livet	23
8. -	: Videnskaben er et „ufødt foster” ..	24
9. -	: Den fysiske verden og den åndelige verden	26
10. -	: Tilværelses-planerne.....	29
11. -	: Spiralzonerne	31
12. -	: Det levende væsens jeg	32
13. -	: Moderenergien, overbevidstheden og underbevidstheden	36
14. -	: Jordmenneskets fysiske og åndelige sansning	37
15. -	: Det ny legeme	39
16. -	: Energiens tilbagevenden	40

17.	-	:	Det levende væsen har en evig tilværelse	43
18.	-	:	Hvorfor individet ikke erindrer sin evige fortid	44
19.	-	:	Hjernen er ikke det endelige sæde for sansningen	45
20.	-	:	Erindringerne og hukommelseslegemet	46
21.	-	:	Hvorfor søvnen opfattes som bevidsthed	48
22.	-	:	Drømme	50
23.	-	:	Jegets legemer	51
24.	-	:	Det jordiske menneskes erkendelse af kosmisk bevidsthed.....	53
25.	-	:	Frygten for døden skyldes uvidenhed	54
26.	-	:	Den naturlige død som en lysets begivenhed	55
27.	-	:	Den unaturlige død	56
28.	-	:	Selv mordere og døden	57
29.	-	:	Skærsilden.....	58
30.	-	:	Døden som „opstandelse”	60
31.	-	:	Den jordiske disharmoni afføder åndelig udvikling	61
32.	-	:	Videnskaben bliver verdens frelse .	63
33.	-	:	Videnskaben er allerede til en vis grad lysende for verden	64
34.	-	:	Videnskaben og „den hellige ånd” .	65
35.	-	:	Det dræbende princip bliver en livsbetingelse	67

36.	-	:	Individet får vished i stedet for anelse	68
37.	-	:	Grundårsagen til jordmenneskehedens mørke skæbne	71
38.	-	:	Samfundet regeres af primitive bevidsthedstendenser	72
39.	-	:	Jordmenneskeheden som en „krigs-skueplads”	74
40.	-	:	Kærligheden bliver til	75
41.	-	:	Når det store bud „elsker hverandre” bliver til videnskab	77
42.	-	:	Et ufuldkomment og primitivt samfundssystem.....	78
43.	-	:	Nationerne udgør et verdensrige uden regering og øvrighed	80
44.	-	:	F.N. som et foster til en begyndende verdensregering og -øvrighed	82
45.	-	:	Nationens selviskhed og uselviskhed	83
46.	-	:	Verdensregeringen bestående af videnskabens ædleste repræsentanter	84
47.	-	:	Koncentrationen af menneskehedens udvikling og skæbne i form af tolv punkter.....	86

1. KAPITEL

Menneskehedens nuværende krise

Da menneskehedens skæbne for tiden former sig som en verdenskrise, der i form af arbejdsløshed, fattigdom, sygdom, revolution, fosterdrab, mord, selvmord, laster, perversiteter, ulykkelige ægteskaber, irreligiøsitet og sindssyge, fornemmes som en gene af et sådant voksende omfang, at intet enkelt menneske i længden vil kunne være uberørt deraf, vil et absolut overblik over, hvad det er, der i virkeligheden foregår, ikke alene være aktuelt, men også udgøre en absolut nødvendighed, hvis der overhovedet skal være tale om at bringe nævnte krise til ophør. Har menneskeheden da ikke et sådant overblik? Den har jo dog videnskaben. Den har pragtfulde universiteter, skoler og læreanstalter til udvikling af intelligens. Den har laboratorier til analysering af stofferne. Den har observatorier til studiet af jordens forhold i verdensrummet. - Ja, det er ganske rigtigt. Men ikke desto min-

dre er den i det store og hele absolut uvidende om, hvaddet er, den bliver vidne til. Thi hvis den virkelig havde det retmæssige overblik, da måtte den i henhold til dens handlemåde absolut stemples som abnorm, som sindssyg. Den ejer umådelige rigdomme, men lever i fattigdom. Den har uudtømmelige ernæringskilder, men sulter. Den råder over overordentlige betingelser for udvikling af varme, men fryser. Den har de mest glimrende betingelser for sundhed, men repræsenterer et utal af sygdomme. Den er i besiddelse af umådelige „hestekræfter” eller midler til at lade elementerne arbejde for sig, men æder endnu i sit ansigts sved sit brød. Den har regeringer, ministre, præsidenter, konger og diktatorer, men lever i kaos og mørke. Den har kirker, templer, profeter og verdensgenlødere, gennem hvilke det store bud: „Elsker hverandre” eller dette, „hvo, som ombringer med sværd, skal selv omkomme ved sværd” i årtusinder er blevet forkyndt som vejen til livet, men ikke desto mindre repræsenterer den genialiteten i frembringelsen af mordinstrumenter eller krigsmateriel. Så hvis menneskeheden sidder inde med det absolutte overblik over sin egen magt, da vil dens psykoanalyse altså udvise, at den er komplet abnorm. - Men således er det heldigvis ikke. Menneskeheden er fuldt ud normal. Den gør erfaringer og udnytter disse. Den gør opfindelser og opdagelser. Den tilegner sig kundskaber, og gennem disse får den magt. Den befinder sig i en jævnt stigende udvikling. Den har langt større magt, er i besiddelse af langt større skabekræf-

ter end for blot hundrede år siden. Men når den alligevel ikke har kunnet nå at gøre sig jorden underdanig, er det altså fordi, den endnu ikke har gjort erfaringer nok og derfor heller ikke endnu har den kontrol over sig selv, der skal til, for at den kan undgå de disharmonier, under hvilke den eksisterer.

2. KAPITEL

Det gamle må falde

Hele menneskehedens nuværende miseretilstand er altså et udviklingsspørgsmål. Den kan derfor ikke lægges nogen tillast, hverken præsten eller forbryderen, hverken den rige eller den fattige. Den er baseret på det bestående system. Og man kan ikke forlange, at dette skal repræsentere en højere idealisme eller udviklingsstandard end den, hvortil den menneskelige gennemsnitsbevidsthed er nået, og af hvilken det netop udgør et resultat. Men idet menneskeheden således ikke er abnorm, men har evne til at gøre erfaringer, har evne til at forske, vil den netop af alle de disharmonier og ubehageligheder, den nu sukker og stønner under, komme til erkendelse af disse realiteters dybeste årsager og derved komme til overvindelse af sin nuværende mørke skæbne. Denne skæbne vil altså i sine detaljer udgøre det forskningsobjekt, inden for hvilket

menneskeheden i dag er ved at indhente kundskaber om, hvorledes et samfundssystem eller en samfundsordning netop ikke skal være. For dens øjne oprulles således i dag erfaringer, der udløser sig i en voksende antipati mod de bestående forhold, afføder en underminering af det gamle samfundssystem. Og denne antipati udgør således de første udslag af en begyndende ny tids morgenrøde. Det vil snart være en kendsgerning for alle, at vi er vidne til den gamle verdenskulturs undergang og en ny verdenskulturs fødsel. Vi passerer et overordentligt stort vendepunkt i jordens historie. Vi skuer en milepæl i evighedens umådelige rige.

De nuværende generationer af menneskeheden har modtaget i arv fra fortiden stor visdom. For ikke at virke altfor blændende og umulig eller uforståelig var denne visdom gennem symboler og lignelser lempet og tilpasset til de fortidige generationers primitive forestillingsliv. Og da den endnu ved sin overlevering er iklædt de samme lempelser eller lignelser, virker den ikke stærkt nok på de moderne generationer. Disse er nemlig ad andre veje, dels ved videnskabelig forskning og dels ved udvikling af et større følelsesliv, kommet i besiddelse af kundskaber, der, selv om de ikke er tilstrækkelige til underbyggelse af de religiøse eller moralske krav, dog forlængst har overstrålet den ydre iklædning eller fortolkning, gennem hvilken den nedarvede visdom var afblændet. Denne fortolkning blev der-

for mere og mere af de moderne generationer opfattet som forældet eller naiv, blev mere og mere til dogmer. Dette måtte så igen nødvendigvis afføde en disharmoni mellem disse generationer og den overleverede visdoms forkyndere. Tvivlere og fritænkere opstod. Interessen for at gå i kirke aftog. Det blev umoderne at være religiøs. Og en vis demoralisering begyndte således at få betingelser for udløsning. Denne disharmoni er så igen meget ofte blevet betegnet som „irreligiøsitet”. Mendenne betegnelse er meget fejlagtig. Thi intet menneske kan i absolut forstand være irreligiøs. Selv om det ikke kan tro på en bestemt lignelse, en bestemt form eller et dogme, tror det alligevel på sandheden. Der kræves blot, at den skal vises i en form, der finder genklang i dets eget indre. Når den fortolkes i harmoni med dets egne erfaringer eller oplevelser, da tror det absolut. Hvis det i et sådant tilfælde ikke tror, da kan det kun være på grund af sygelige momenter, der er til stede i dets bevidsthed. Og det må da som et unormalt væsen lades ude af betragtning her.

Det er således ikke alene den materielle, men også den religiøse eller åndelige side ved livets oplevelse, jordens mennesker befinder sig i disharmoni med.

3. KAPITEL

Mennesket forlanger beviser

For at den fuldkomne harmoni kan fødes på jorden, må den evige visdom eller den absolutte sandhed om livet afsløres således, at den er i harmoni med de absolutte kendsgerninger, væsenerne gennem deres intelligens- og følelsesudvikling er kommet i besiddelse af. Den kan ikke mere vises som et dogme, en lignelse, et skønt eventyr uden nogen særlig rod i de daglige erfaringer og således kun være en trossag. Den må vises som en realitet, der har videnskabelig rod-fæstning i de virkelige begivenheder.

De moderne generationers „irreligiøsitet” er således i virkeligheden kun udtryk for en „religiøsitet”, der ikke alene fordrer den evige visdom som tilværelsens absolutte facit, men også dette facits udregningsmetode, således at de selv kan regne stykket efter og gøre samme facit til deres egen viden. Det er denne form for „religiøsitet”, vi bliver vidne til i form af det, vi kalder moderne videnskab. Alle videnskabsmænd er således i absolut forstand sandhedssøgere.

Gennem skoler og læreanstalter af enhver art udbreder den her nævnte form for „religiøsitet” sig til almenheden. Ethvert menneske, der blot har lært at tælle eller kan udregne facittet af to plus to, er således en begyndende videnskabsmand, en begyndende vidomsdyrker, selv om det ikke er almindeligt at opfatte

det således. Og det er givet, at jo mere en sådan form for „religiøsitet” tiltager i udvikling, desto mere må en religiøsitet, der er baseret på blind tro, aftage. Grunden til denne ny udvikling af religiøsitet vil igen være at søge i en gennem det sidste århundrede fremskyndet udvikling af individets analyseringsevne eller det, vi kalder „intelligens”. Intelligensen er igen den første sans, gennem hvilken individet kan komme til den absolutte erkendelse eller analyse af sine oplevelser. Da menneskene her på jorden i størst udstrækning er genstand for materielle eller fysiske oplevelser, er det disse, der foreløbig udgør det dominerende objekt for intelligensens søgelys. Og den første absolutte viden, menneskeheden derved kom i besiddelse af, måtte derfor i tilsvarende grad nødvendigvis blive af materialistisk eller fysisk natur. Når den moderne videnskabsudtrykkes som „fysisk” eller „materiel”, så er det kun udtryk for, at dens dyrkere eller ophav endnu ikke har ret mange åndelige erfaringer eller oplevelser, på hvilke de kan rette deres intelligens. De er derfor i tilsvarende grad afskåret fra at tilegne sig åndelig viden, ligegyldigt hvor stor deres intelligens så end måtte være. Ligesom der kræves fysiske erfaringer for at give fysisk viden, således kræves der også åndelige erfaringer for at give åndelig viden. Den moderne videnskab er derfor endnu ikke nogen autoritet på åndelige eller okkulte områder. Men det, den således ikke er i dag, vil den i fremtiden blive. Efter at have passeret kulminationen af den fysiske viden vil hunge-

ren opstå efter den åndelige.

4. KAPITEL

Den åndelige viden

Hvader da den åndelige viden? - Den åndelige viden er analyser af erfaringer eller oplevelser, der er befordret af kræfter, som ikke kan sanses med de almindelige fysiske sanser. Hvad er det for kræfter? - Ja, her er vi netop ved brændpunktet i hele det religiøse problem. Thi spørgsmålet er identisk med det for den nulevende menneskehed til dato stadigt ubesvarede store spørgsmål: „Hvad er sandhed? ” Kan der overhovedet på nærværende tidspunkt siges noget om disse kræfter? - Nej, ikke gennem den moderne videnskab. Den er, som før nævnt, endnu kun ved grænsen. Men dette udelukker ikke, at der alligevel kan tilflyde menneskeheden beretninger om de nævnte kræfters tilstedeværelse. Sagen er, at alle mennesker ikke står på samme højde i udviklingen. Ligesom der er væsener, der er bagefter den moderne videnskab i udvikling, således er der også væsener, der er forud for denne og allerede har gjort eller er i færd med at gøre erfaringer og tilegne sig oplevelser, der er baseret på de åndelige kræfter. De kommer derved til at sidde inde med bevidsthedslag, der af videnskaben såvel som af

den øvrige menneskehed på jorden endnu er uoplevet. Og jo mere forud for menneskehedens almindelige bevidsthedslag disse ny bevidsthedslag er, desto mere fremmedartede og fantastiske vil de forekomme for samme menneskehed. Ophavene til disse ny bevidsthedslag udtrykkes under begrebet „okkultister“. Hvis en okkultist er så fremragende udviklet, at han sanser ligeså godt på det åndelige område som på det fysiske, da kan han være til stor nytte og vejledning for sine medvæsener. Thi da vil han netop repræsentere et væsen, der kan give individerne ikke alene livets store facit, men også dets udregningsmetode, således at disse efterhånden i kraft heraf kan udvikle sig til at „regne det efter“, og derved gøre det til deres egen viden. De mest fremragende af sådanne okkulte væsener kendes under begreberne „messias'er“ eller „verdensgenlødere“.

Da almenheden på et tidligere tidspunkt havde en meget elementær intelligens eller analyseringsevne, fordrede den ikke udregningsmetoden på livets facit, men havde nok i selve facittet, på hvilket den troede blindt. De tidligere verdensgenlødere havde derfor kun til opgave at give dette facit en form, der kunne appellere tildennævnte almenheds evne til - ikke at forstå, men at tro. Deres ord var derfor lov for de pågældende væsener. Og det er dønningerne herfra, der gør de religiøse beretninger til dogmer. En verdensgenløser i vore dage må derimod ikke alene give livets facit i utilsløret form, men han må også vise en udregningsmetode, gennem hvilken individerne efterhånden, som

deres intelligens og følelse bliver tilstrækkeligt udviklet, kan regne facittet efter og tilegne sig det som deres egen oplevelse. Ved den nævnte udregningsmetode skal her kun forstås en logisk sammenhængende tankerække, gennem hvilken livets højeste facit kan tilignes - ikke som tro, men som viden.

5. KAPITEL

Verdensgenløsningen

Hvad er så dette store facit? - Ja, det er så enkelt og ligetil, at det allerede gennem årtusinder har været udtrykt i form af det guddommelige ord „Alt er såre godt“. Men da denne analyse ikke kan accepteres af de moderne generationer uden i form af videnskab, vil det altså være dennes udredning i intelligensmæssige, sammenhængende tankerækker, der vil blive det centrale i en ny skæbneopbyggelse, kulturoprejsning eller verdensgenløsning for menneskeheden. Men da en sådan logisk, sammenhængende tankerække ikke kan blive til uden i form af en afsløring af livets evige love, de levende væseners udødelighed, verdensaltets identitet som „et levende væsen“, som „en virkelig Guddom“, og det store bud „Elsker hverandre“ som kilden til livets harmoni, vil begæret efter den videnskabelige analyse af disse problemer således i virkeligheden ud-

gøre den „religiøsitet“, videnskabens, irreligiøsitetens og fritænkernes store herskarer i dag ubevidst repræsenterer.

Med hensyn til den moderne videnskab, da er den endnu langt fra videnskabeligt at kunne underbygge det store facit „Alt er såre godt“. Dens forskningsområde er endnu altfor begrænset eller lokalt til, at hele verdensplanen gennem dette kan beskues. Inden for dette område vil derfor intet i realiteten være absolut færdigt, men derimod kun udgøre lokaliteter eller led i den store, altomfattende plan, på hvilken hele verdensaltets sammensætning og de levende væseners evne til at opleve livet er baseret. Men når videnskaben endnu ikke kan se udenfor nævnte begrænsning og derfor ikke kan se verdensplanen, kan den heller ikke se detaljerne indenfor sit eget forskningsområde som led i denne plan, men må betragte disse som selvstændige, som færdige. Men at bedømme ufærdige ting som færdige må absolut afføde en falsk forestilling. Da en falsk forestilling udgør kontrasten til virkeligheden, vil videnskaben på sit nuværende trin således nødvendigvis komme til det ræsonnement, at „Alt ikke er såre godt“. Dadette ræsonnement er en modsætning til det absolutte faktum eller den evige sandhed, der kun kan udtrykkes gennem det guddommelige ord: „Alt er såre godt“, lever menneskeheden i dag således i stor udstrækning på en illusion. Den tror inden for sit nuværende sanseområde at kunne bedømme alt, at kunne analysere alt,

medens virkeligheden er den, at på de jordiske kontinenter er der absolut intet, der er det, det for de fysiske sanser ser ud til at være. Men at leve på en illusion må naturligvis føre til en modsætning til livets mening, hvilket vil sige til lidelse i stedet for til salighed. Og vi er her kommet til grundårsagen til den jordiske menneskeheds lidelsestilstand eller mørke skæbne.

Kan menneskeheden da komme til at se verdensplanen og bringes til at handle i overensstemmelse med denne og derved komme i harmoni med livet? - Ja, den er i absolut forstand på vej til det. Den „religiøsitet“, der fordrer livets facit underbygget med en logisk, sammenhængende tankerække, acceptabel for en udviklet intelligens og følelse, har allerede ført videnskaben og dermed menneskeheden til den fysiske verdens grænse.

6. KAPITEL

To former for religiøsitet

Som det fremgik af forrige kapitel, vil menneskeheden være at inddele i to former for religiøsitet. Heraf udgør den ene den almenkendte form, som omfatter væsener, der kan tro blindt på de fra fortiden overleverede religiøse beretninger uden i absolut forstand at

forstå disse. Dette vil altså sige væsener, der lever på dogmerne og udtrykker sig selv som „troende”, „frelste”, „hellige” eller „salige”, og som altså føler sig lykkelige ved „troen”.

Den anden form for religiøsitet omfatter derimod alle sådanne individer, der ikke kan tro. At tro er nemlig ikke noget, man kan ville. Man kan stille sig venlig eller uvenlig over for en påstand, idet en sådan holdning er underkastet viljens kontrol; men at tro på en påstand er ganske uden for viljens område. Enten har man evnen til at tro, eller også har man den ikke. Men da dette at kunne tro således skyldes en medfødt evne, er det jo ingen forbrydelse at være irreligiøs, idet man dog ikke kan præstere handlinger, der er baseret på evner, man ikke har. For det okkulte syn virker alle former for intolerance derfor som udtryk for de højeste grader af naivitet. På samme måde virker det, når man fejlagtigt udtrykker de ikke-troende væsener som „vantroende”, som „fortabte”, som „den ondes børn” o.s.v. Og endnu værre bliver det, når man stempler denne umådelige hærske af væsener som „irreligiøse”, idet munda går på tværs af de absolutte fakta. Livets oplevelse er nemlig udelukkende baseret på tiltrækningen mod det ukendte, hvilket igen udgør kernen i enhver form for religiøsitet. Ethvert normalt menneske har derfor et mere eller mindre stærkt begær efter en forklaring på livets mysterium. Det er således på basis af selv sine allermindste grader af videbegær eller nysgerrighed af naturen reli-

giøst. Men over for fortolkningen af livets mysterium er alle individer jo ikke lige kritisk indstillede. Og vi kommer her til at skelne mellem væsener, der har nok i en følelsesfortolkning, og væsener, der ikke har nok i en sådan, men også må have en intelligensfortolkning. Ved en følelsesfortolkning vil her være at forstå en religiøs fremstilling eller et udtryk for livets højeste mysterium, der mere kan appellere til individets følelse end til dets logiske sans. En sådan fortolkning manifesteres da også i form af en ceremoni eller gudstjeneste med tilhørende orgelmusik, salmesang, alterlys, helgenbilleder, dåbshandlinger, sakramenter, præster og messedrenge i højtidelige dragter, skønne beretninger om kærlighedsgerninger o. s. v. Og det kan jo ikke nægtes, at en sådan fortolkning kan virke overordentlig inspirerende, opløftende og ekstasegivende på det følsomme sind og give individet en vis følelse af Guds nærhed. Men denne følelse er ikke fuldkommen. Den er en følelse uden analyse. Den er den blindes fornemmelse af noget, han ikke kan se. Og vi har således her kernen i den almindelige form for religiøsitet.

7. KAPITEL

Når man bliver ét med livet

Ved en intelligensfortolkning af livets mysterium må derimod forstås en fortolkning, der spiller på analyser af individets oplevede erfaringer og kendsgerninger såvel på følelsens som på fornuftens område. En sådan form for fortolkning kan naturligvis virke kold. Men det er kun på begynderstadiet, hvor individet endnu kun er ved analyserne af de primitive materielle eller fysiske foreteelser. Efterhånden som dets intelligensevne udvikler sig mere og mere, således at det når frem til at blive herre over analyserne af de store og evige realiteter, på hvilke hele verdensaltet og den samlede individordning i tilværelsen er baseret, begynder det også gennem intelligensfortolkningen at opleve Guds nærhed. Men da er det ikke en blind, der beføler noget, han ikke ser. Da er det et væsen, der skuer de evige fakta i selve livets klare dagslys som bevidste kendsgerninger. Da udgør det en gudesøn, der i oplevelserne af de store analyser tænker den almægtige Faders tanker efter og er blevet ét med vejen, sandheden og livet.

Alle mennesker på jorden er således absolut uden undtagelse aspiranter til dette høje stadium i udviklingen. De stiler alle mod dette mål, både de religiøse og de såkaldte „irreligiøse“. For at nå nævnte stadium, må intelligensreligiøsiteten sluttelig passeres.

Først da kan verdensplanen blive åbenbaret i fuldt lys for individet.

8. KAPITEL

Videnskaben er et „ufødt foster”

De „irreligiøse” vil altså være at udtrykke som de „intelligensreligiøse”, der fordrer viden i stedet for tro. De drives fremad ved en stadig stigende trang til at vide. Og intelligensreligiøsiteten bliver altså båret af en voksende trang til analysering af livet og tilværelsen. Det mest kendte resultat heraf udgør som nævnt „videnskaben”. Da denne igen i absolut forstand ikke kan være „videnskab” uden at være udtryk for en kendsgerningsanalyse, bliver den således livets eget begyndende, absolutte svar på de evige fakta, en begyndende afsløring af livets facit eller dette: at „Alt er såre godt”. Men denne begyndelse er meget spød. Ja, den er endog så svag, at videnskaben i sin udviklingsbane endnu kun kan betragtes som et „ufødt foster”. Men til gengæld er den „fosteret” til noget uendeligt stort og ophøjet. Den udgør nemlig den første svage begyndelse til intet mindre end den guddommelige realitet, vi udtrykker under begrebet: „Den hellige ånd”.

Hvad er da „den hellige ånd”? - Da ånd er det samme som bevidsthed, og bevidsthed igen er det samme

som fornemmelsen eller oplevelsen af livet, bliver „den hellige ånd” således det samme som „den hellige oplevelse af livet”. Da „hellig” er udtryk for modsætningen til ufuldkommenhed, falskhed, urenhed, o. lign., vil „den hellige oplevelse af livet” igen være det samme som „den uforfalskede, rene oplevelse af livet”. Og da det højeste udtryk for en sådan oplevelse kun kan udtrykkes gennem det guddommelige ord: „Alt er såre godt”, vil „den hellige ånd” være det samme som livets oplevelse fra tilværelsens højeste udsyn og dermed i kontakt med den evige Fader. Set ud fra disse analyser kan det ikke nægtes, at den jordiske videnskab endnu befinder sig på fosterstadiet af det, den engang skal blive, nemlig den forjættede „talsmand, den hellige ånd”, uden hvilken livets absolutte analyse aldrig nogen sinde kan blive en kendsgerning for individerne.

Når det ikke er blevet almindeligt at betragte den jordiske videnskab således eller som udtryk for religiøsitet, skyldes det den omstændighed, at den endnu hovedsageligt kun er baseret på analysering af materielle oplevelser. Findes der da andre oplevelser? - Nej, i realiteten ikke. Men for at give en lille orientering af dette spørgsmåls besvarelse, må jeg desværre appellere til læsernes tålmodighed, idet jeg her er nødsaget til at bevæge mig ind på områder, der hovedsageligt kun er synlige for det kosmiske klarsyn og derfor må betragtes som uoplevet af det store flertal af menneskeheden. Stoffet stiller derfor her større

fordring tillæserens intelligens end stoffet for de lettere, almenkendte områder. Men jeg kan jo ikke give et sandfærdigt billede af så stort et emne som „menneskehedens skæbne“, hvis jeg kun må bevæge mig inden for områder, der kan accepteres af en primitiv intelligens. Itillid til, at jeg gavner læserne mere ved at gøre min bog til en arbejdsmark eller træningsmark for deres åndsevner end ved at gøre den til let, sentimentalt underholdningsstof, har jeg valgt det førstnævnte og skal her forsøge at give et lille omrids af menneskehedens og dermed videnskabens forhold til den samlede verdensmaterie og tilværelsesplanerne for i næste kapitel at komme ind på videnskaben og den fysiske verdens grænse.

9. KAPITEL

Den fysiske verden og den åndelige verden

Da en hvilken som helst form for oplevelse eksisterer som identisk med reaktionen af en vekselvirkning mellem to former for energi, nemlig det pågældende væsens egen energi og dets omgivelseres energi, og energi igen i absolut forstand er det samme som stof eller materie, bliver alle eksisterende oplevelser i virkeligheden baseret på materie og er således ma-

terielle. Når det ikke er almindeligt at opfatte det således, skyldes det den omstændighed, at materien fremtræder i grader af forskellig tæthed og med forskellige egenskaber. Da det jordiske menneskes sanser hovedsageligt kun er bygget til at reagere overfor vekselvirkningen mellem de tætteste grader, bliver de øvrige og mere fortyndede grader af energi ligesom mere og mere luftformige for til sidst at blive helt usynlige, alt eftersom de når udenfor det jordiske menneskes sanseområde. Men dette forandrer jo ikke kendsgerningen, at disse grader af energier alligevel eksisterer. Og i den daglige tilværelse skelner man derfor også mellem de synlige og usynlige energier. De fortættede energier kalder man „fysisk materie” og de luftformige for „ånd”, ligesom området for den førstnævnte energi udtrykkes som „den fysiske verden”, og området for den sidstnævnte erkendes som „den åndelige verden”. Denne sidstnævnte verden er således også materiel om end af forfinede energier eller materier.

De samlede stoffer i verden eller den samlede verdensenergi viser sig for det okkulte syn som fremtrædende i syv forskellige grundarter, hvorefter de seks virker direkte på de tilsvarende sanser hos de levende væsener, hver med sin særlige egenskab. Hvad forstår man ved sanser? - Sanser vil være at udtrykke som de realiteter, gennem hvilke vekselvirkningen mellem det levende væsens energi og dets omgivelser energi kan komme til udløsning. Og det er reaktionen

af denne vekselvirkning, der bliver til „livets oplevelse” for det pågældende væsen. Hvilken art af reaktioner og dermed hvilken art af oplevelse af livet det samme væsen befinder sig i, vil altså være afhængig af, hvilken art af grundenergiene dets sanser er bygget til.

I henhold til de seks grundarter for energi bliver der tilsvarende seks forskellige former for vekselvirkning mellem det levende væsens egen energi og dets omgivelseres energi, hvilket nødvendigvis må have til følge seks forskellige generalformer for oplevelse af livet. Disse seks generalformer oplever individet ikke samtidigt, men derimod kun én ad gangen. Det levende væsen har således en periode, hvor dets oplevelse af livet befordres af reaktionerne fra den første grundenergi. Når denne befordring har kulmineret, begynder dets oplevelse af livet at befordres af reaktionerne af den næste og således fremdeles, indtil den sjette grundenergi er nået. Da begynder dets oplevelse af livet igen at befordres af den første grundenergi, men i en højere eller fuldkomnere form end den forudgående gang, således at individet stadigt får fornemmelsen af at bevæge sig mod højere og højere former for tilværelse. Det er denne bevægelse, vi udtrykker under begrebet „udvikling”.

10. KAPITEL

Tilværelses-planerne

I henhold til de seks særlige grundenergier former denne udvikling sig som en passage gennem seks særlige afsnit, hvilket vil sige et for hver grundenergi. Ethvert sådant afsnit vil altså repræsentere en fra de andre afsnit særlig afvigende form for oplevelse af livet og udtrykkes under begrebet „et tilværelsesplan” eller „rige”. Der findes således seks tilværelsesplaner. Af disse udgør det første det, vi kalder „plante-ri-ge”, det andet „dyreri-ge” og det tredje „menneskeri-ge”. Det fjerde har jeg givet navnet „visdoms-ri-ge”, det femte „den guddommelige verden” og det sjette „salighedsri-ge”. Af disse riger har det jordiske menneske altså passeret kulminationen af dyreri-ge og er stærkt på vej til det næste rige. Det er således endnu ikke et færdigt menneske, men det er jo heller ikke et dyr i renkultur. Det er et overgangsvæsen mellem dyr og menneske. Dette forstås bedre, når man erkender, hvilke grundenergier, der ligger bag rigerne. Disse grundenergier har menneskene endnu ikke lært at kende i deres sande natur som energi, men derimod som realiteter, der udtrykkes under begreberne: „Instinkt”, „tyngde”, „følelse”, „intelligens”, „intuition” og „hukommelse”. Disse realiteter udgør altså for det kosmiske klarsyn livets store og absolutte grundenergier. Alt i tilværelsen er sam-

mensat af disse energier. Bag planteriget ligger „instinktenergien“, bag dyreriget „tyngdeenergien“. Denne sidstnævnte energi er af en sådan natur, at den befordrer „det dræbende princip“ eller alt, hvad der kommer ind under begreberne „sorg“, „sygdom“ og „lemlæstelse“. Bag menneskeriget ligger „følelsesenergien“ eller den energi, der i sin højeste instans fremtræder som „kærlighed“. Bag visdomsriget ligger „intelligensenergien“, bag „den guddommelige verden“ ligger „intuitionsenergien“ og bag salighedsriget „hukommelsesenergien“.

Det må naturligvis forstås, at alle energierne er til stede i ethvert tilværelsesplan, men den energi, der her er opgivet i forbindelse med hvert tilværelsesplan, er den, der behersker og præger det pågældende plan.

Idet de levende væsener efter at have passeret de her nævnte seks riger går ind i et nyt planterige, et nyt dyrerige o. s. v., men af langt større dimensioner og af en mere ophøjet natur end de forudgående riger, bliver denne passage eller de levende væseners udvikling yderligere at inddele i nogle store afsnit. Ethvert af disse vil altså bestå af de nævnte seks tilværelsesplaner. De levende væsener befinder sig således i en evigt fortsættende passage fremad og opad mod større og større højder i kærlighed, harmoni og skønhed i Guddommens umådelige rige.

11. KAPITEL

Spiralzonerne

I forrige kapitel blev læserne gjort bekendt med, at de levende væseners oplevelse af livet former sig som en passage fremad og opad gennem en uendelig fortsættende række af tilværelsesplaner, og at disse tilværelsesplaner er identiske med verdensaltets samlede stof, materie eller energi. Endvidere fremgik det af samme kapitel, at tilværelsesplanerne på grund af denne energis særlige organisation fremtræder i form af seks forskellige kategorier, hvoraf den første kendes som „planteriget“, den anden som „dyreriget“, den tredje som „menneskeriget“ o. s. v. I form af udvikling passerer de levende væsener alle uden undtagelse disse seks tilværelsesplaner i en mod fuldkommenhed stedse stigende gentagelse. Udviklingen blev derved at ligne ved en uendelig trappeformation, i hvilken hvert enkelt tilværelsesplan udgør et trin, og seks sådanne „trin“ et større trin, jeg har udtrykt som „en spiralzone“.

Det jordiske menneske befinder sig altså i en sådan „spiralzone“. I forbindelse med denne udgør de tre nærmeste overliggende og de tre nærmeste underliggende et uadskilleligt sammenspil. Da dette sammenspil igen er en urokkelig livsbetingelse for det nævnte væsen, er det således ikke tilfældigt, at grundenergiene fremtræder i spiralzoner. Ethvert levende væ-

sens opelvelse af livet betinges altså af syv spiralzoner eller et sammenspil af toogfyrretyve tilværelsesplaner. Man vil derfor kunne forstå, at jeg ikke her kan gå i detaljer, men må henvise til „Livets Bog”. Dog skal jeg bemærke, at de underliggende spiralzoner er befolket med mikroskopiske væsener, hvis tilværelsesplaner blandt andet kommer til udløsning i vor organisme, medens de overliggende spiralzoner væsener er af makrokosmisk natur og afgiver i form af universet den „organisme”, inden i hvilken vi selv skuer dagens lys eller „lever, røres og ere”.

12. KAPITEL

Det levende væsens jeg

For at få selv det mindste indblik i menneskehedens skæbne må læserne også bringes til kundskab om, at energi ikke udgør alt, hvad der eksisterer, men at der findes endnu en realitet, som oven i købet ikke er den mindst vigtige. Denne realitet er nemlig identisk med det, der oplever livet. Der findes altså noget, der oplever livet? - Ja, der findes overhovedet ingen kendsgerning, der er større end denne. Men dette „Noget” kan ikke være identisk med energi, idet energi er det samme som vibration, og vibration er det samme som bevægelse, og bevægelse igen i sin egen natur er en

livløs realitet. Den har ingen sanser, ingen organer og kan således ikke opleve noget som helst. Hvad kender et vindpust til et vandfald? - Og hvad kender en regndråbes fald til svingningerne fra et pendul? - Absolut intet, thi en bevægelse kan ikke opleve „Noget”, men „Noget” kan opleve bevægelse. Da energi i absolut forstand er det samme som stof, kan intet som helst, der fremtræder som identisk med dette, være identisk med det oplevende „Noget”. Da enhver ting for at kunne virke direkte på sanserne må være identisk med energi, stof eller materie, vil det nævnte „Noget” ikke findes på nogen af de seks former for tilværelsesplaner. Tilværelsesplanerne består jo af energi. Når vi derfor ikke desto mindre alligevel bliver vidne til, at disse er befolkede med umådelige herskare af realiteter, vi kalder „levende væsener”, vil disse realiteter ikke på nogen som helst måde være identiske med det oplevende Noget selv. De nævnte realiteter viser sig nemlig at udgøre særlige bestemte kombinationer af grundenergiene. Disse kombinationer kalder vi organismer eller legemer. Ved analysen af disse legemer kommer vi til det resultat, at de indtil de mindste hårfine detaljer er udgørende redskaber eller apparater, byggede til opfyldelse af særlige planmæssige formål. De udgør således realiteter, der er blevet til på basis af forudgående tænkning. Ethvert sådant legeme har haft en begyndelse og vil få en afslutning, når det har opfyldt sin mission eller det formål, til hvilket det var bygget. Da disse legemer så-

ledes i kosmisk forstand udgør „skabte realiteter”, bliver de et bevis for, at det omtalte levende „Noget” virkeligt eksisterer. Hvis man ikke vil acceptere legemerne som et bevis for dette „Noget”s eksistens, da må man jo erkende, at disse har skabt sig selv. Men da man i de felter, hvor det jordiske menneske har sin største indsigt i skabelse, nemlig indenfor det område, hvor det selv er i stand til at skabe, aldrig i noget som helst tilfælde kan blive vidne til, at en ting har skabt sig selv, vil det være lige stik imod logikkens love at påstå, at de nævnte legemer er blevet til af sig selv. Det er en påstand, der er analog med den, at en maskine, et hus, et flygel eller en hvilken som helst anden ting inden for det menneskelige skabeområde er blevet til af sig selv. Og ligesom denne påstand er imod kendsgerningen, således vil enhver erklæring, der går ud på at erkende legemerne for at have skabt sig selv, være imod det virkelige faktum og dermed være uvirkelig eller abnorm.

Det er altså en kendsgerning, at det levende „Noget” eksisterer. Og menneskene har da også om end i mange tilfælde ubevidst udtrykt dette under begrebet „Jeget”. Når et individ således siger: „Jeg så”, „jeg følte”, „jeg talte” o. s. v., så er dette „jeg” altså udtryk for det levende „Noget”. Det var således ikke det pågældende væsens øjne, der så, det var ikke dets mund, der talte, og det var ikke dets legeme, der følte, men det var derimod „jeget”, der ved hjælp af øjnene så, ved hjælp af munden talte og ved hjælp af organis-

men følte. Hvis dette levende Noget netop ikke var til stede bag organismen, ville der ingen forskel være på et levende væsen og et „lig”. Et lig er netop en organisme, der er blevet afbrudt fra dét levende Noget, der har skabt og benyttet den.

Da nævnte Noget således ikke er en skabt realitet, kan det aldrig nogen sinde have haft en begyndelse, men har evigt været til. Og da det ikke er vibration eller energi, er det ikke forvandling underkastet og vil derfor være evigt uforanderligt. Det kan derfor heller aldrig nogen sinde blive genstand for en afslutning. Da det samme Noget er identisk med jeget eller det, der oplever livet i det levende væsen, og det ikke er skabt, ingen begyndelse og afslutning har, er det samme væsens oplevelse af livet dermed synlig som evig uforgængelig. Alle eksisterende levende væsener er således udødelige.

Da det levende Noget ikke er en skabt ting og ikke består af energi eller stof, er det hævet over enhver form for analyse udover denne ene, at det er energiens ophav, idet det er dette, der oplever energierne og ikke omvendt. At udtrykke nævnte Noget ved en særlig karakterbetegnelse kan således kun ske på basis af en illusion. Thi hvis vi siger, at dette Noget er stort eller småt, at det er gult eller grønt, at det er ondt eller godt o. s. v., vil alle sådanne begreber kun være udtryk for særlige energiudløsninger eller skabte realiteter og kan således umuligt være udtryk for det levende Noget. Dette Noget, jeget eller det, der oplever livet i ethvert væsen, er og bliver således

i al evigheden over alle foreteelser og frembringelser hævet navnløs realitet. I tilknytning til en organisme fremtræder det i tilværelsen som et levende væsen.

13. KAPITEL

Moderenergien, overbevidstheden og underbevidstheden

Som foran nævnt besidder jeget en organisme. En organisme udgør et til jeget knyttet delvis evig og delvis skabt livsbefordrende redskab. I kraft af dette redskab kan jeget skabe den udløsning og vekselvirkning af grundenergiene, hvis reaktioner bliver identiske med „livets oplevelse“. Den evige del af dette jegets livsoplevelses- og manifestationsredskab har jeg udtrykt som det levende væsens „overbevidsthed“. Til denne overbevidsthed er knyttet et ligeledes delvis evigt og delvis foranderligt organ for hver af de seks grundenergier. Ved den evige del er hvert grundenergiorgan urokkeligt rodfæstet og er ét med overbevidstheden. Den foranderlige del af de nævnte grundenergiorganer er kombineret i et samarbejde, i kraft af hvilket jeget kan udløse den endelige udformning af sin livsoplevelse og manifestation eller skabelse. Denne grundenergiorganernes kombination har jeg udtrykt som det levende væsens „underbevidsthed“. Igennem særlige

evige organer i overbevidstheden, som jeg ikke kan komme ind på her, udløses en syvende grundenergi, som jeg har udtrykt som „moderenergien“. Fra overbevidstheden forplanter moderenergien sig til grundenergiorganerne, som den holder i en evig skiftende kombination. Igennem disse skiftende kombinationer af grundenergiene og ved hjælp af grundenergiorganerne bliver jeget i stand til at skabe sin manifestation og livsoplevelse. Da grundenergiene i visse kombinationer danner fysisk materie og i andre kombinationer danner åndelig materie, og materien udgør materialet for skabelse, bliver jeget således i stand til at skabe og opleve både i fysisk og åndelig materie.

14. KAPITEL

Jordmenneskets fysiske og åndelige sansning

Grundenergiene fremtræder i grader afforskellig tæthed. De mest fortættede grader udgør „fysisk materie“ og de mindre fortættede „åndelig materie“. Da det jordiske menneskes sansning af åndelig materie hovedsagelig endnu kun er latent, medens sansningen af fysisk materie derimod befinder sig omkring kulminationen, bliver kun den del af jegets struktur, der er bygget op af fysisk materie, synlig eller bevidst til-

gængelig for samme væsen. Og da den nævnte del koncentrerer sig i legemet for tyngdeenergien, hvilket vil sige det fysiske legeme, bliver det således kun dette legeme med tilsvarende fysisk sansning, der kan opleves som realistisk virkelighed af det jordiske menneske. Dede fem andre af jegets generalorganer eller legemer i forhold hertil for det samme væsen endnu kun fremtræder i mere eller mindre latente former, bliver dets oplevelse af disse og de pågældende fem andre tilværelsesplaner i tilsvarende grad ligeledes latent. Da det fysiske legeme imidlertid ikke er et selvstændigt organ, men et organ i underbevidstheden, og derfor forbundet med denne eller de andre fem grundenergiorganer ved særlige centre i det fysiske hjerne- og nervesystem, opstår der en vekselvirkning mellem det nævnte væsens fysiske og åndelige oplevelse. Den fysiske tilværelse er således ikke i absolut fysisk renkultur, men er baseret på denne vekselvirkning. Da den fysiske oplevelse er kulminerende, medens den åndelige kun fremtræder i latente former for det jordiske menneske, bliver denne sidstnævnte helt overskygget eller sammensmeltet med den fysiske. Og individets erkendelse af sin åndelige identitet bliver derved illusorisk. Det tror, at alt er fysisk, og at det selv er ét med sit fysiske legeme.

15. KAPITEL

Det nye legeme

Da de i underbevidstheden fremtrædende organer eller legemer er skabte realiteter, er bygget op af energi, stof eller materie, er de ligesom alle andre skabte realiteter genstand for forældelse, opslidning, lemlæstelse og tilintetgørelse. Når et af de førnævnte legemer enten på naturlig måde er blevet forældet eller opslidt eller på unaturlig måde ved læsioner er blevet af en sådan beskaffenhed, at det ikke mere kan udfylde sit sammenspil med de øvrige legemer, udløses det fra disse. Denne udløsning er igen identisk med det, vi kalder en dødsproces. Når denne udløsning er til ende, og det pågældende legemes forbin- selse med jeget er totalt afbrudt, bliver samme lege- me identisk med „et lig”.

Af dødsprocesser kender det jordiske menneske endnu kun den, der udløser det fysiske legeme fra je- get, og af lig kun liget af det fysiske legeme. Men no- get lignende finder til en vis grad også sted med hen- syn til de øvrige legemer.

Denne udskilning af legemer foregår efter evige love og kan altså kun finde sted, når det pågældende legeme er ubrugbart i sammenspillet med de øvrige legemer. Derved bliver jeget, ligeledes i kraft af de samme lo- ve, i stand til at iværksætte en begyndende opbygning af et nyt legeme af samme materie og i kontakt med

dets stigende udvikling. Under denne proces oplever det altså livet i kraft af de øvrige legemer. Når det legeme, der er under opbygning, er nået frem til en vis standard, udløses dets begyndende mission i form af en fødselsproces. Og „jeget” befinder sig dermed atter genfødt i det pågældende tilværelsesplan, men i et nyt og forbedret legeme. Alle levende væseners evige tilværelse former sig således som identisk med en stadig genfødsel til en ny og fuldkommnere form for tilværelse i det pågældende plan. Da det jordiske menneske endnu kun kender sit fysiske legeme og derfor føler sig et med dette, må det nødvendigvis blive offer for den illusion, at døden er en tilintetgørelse af dets eksistens eller et totalt ophør af livet. Men vi har altså her set, at ethvert levende væsen takket være „jeget” og dets overbevidsthed er en evig uforgængelig realitet, at døden i absolut forstand er illusorisk, og at kun livet eksisterer.

16. KAPITEL

Energiens tilbagevenden

Med hensyn til overbevidstheden er der endnu det at bemærke, at den fremtræder som den udløsende hovedfaktor i al skæbnedannelse. Hvad er skæbnedannelse? - Skæbnedannelse udgør i kosmisk forstand til-

blivelsen af et levende væsens oplevelse af virkningerne af de årsager, det selv har udløst. Udløser det levende væsen da årsagerne til sin egen skæbne? - Ja, absolut! Da ingen som helst form for oplevelse af livet kan eksistere uden at være identisk med en vekselvirkning mellem det pågældende væsens energiudstråling og dets omgivelseres energiudstråling, vil enhver form for oplevelse således være det samme som en modtagelse og afsendelse af energi. Da ingen som helst energi kan gå i lige linje, men må bevæge sig i en cirkel, vil enhver som helst afsendelse af energi ufravigeligt før eller senere komme tilbage til sit ophav. De forskellige legemer udgør således i virkeligheden en slags apparater for afsendelse og modtagelse af energierne. Alt efter energiernes særlige natur og alt efter hæmningerne og fremskyndelserne, de har været udsat for, vil tidspunktet for deres tilbagevenden til deres ophav være af meget forskellig varighed. I form af tanker, manifestationer eller frembringelser udløser jeget gennem overbevidstheden en afsendelse af energierne. Når disse kommer tilbage, udløser de sig i form af de pågældende individers skæbne. Og som individerne har sået, vil de derfor komme til at høste. Af dette umådelige spilkender det jordiske menneske altså kun den fysiske del, hvilket vil sige det fysiske legeme og indtil en vis grad dettes funktioner. Alle de øvrige funktioner i dets bevidsthed udtrykker de ganske vist i heldigste tilfælde som „åndsfunktioner“, men i størst udstrækning som „fantasi“ og i mindre heldige tilfælde

som „overtro” o. s. v. Men overbevidsthedens funktioner går uafhængigt heraf deres gang følgende evige love og baner, der ufravigeligt lader de levende væsener komme til at opleve virkningerne af de af dem selv udløste årsager for derigennem sluttelig at udløse deres bevidsthed i den højeste kærlighed, visdom og salighed.

Ved dette lille indblik i det levende væsens grundanalyse er vi blevet vidne til, at denne udgør tre urokkelige realiteter, nemlig det, der oplever livet eller „jeget”, „jegets skabevne”, princippet „det skabte”, hvilket vil sige dets erfaringer eller dagsbevidsthed. Som vi har set, er disse tre principper absolut uadskillelige. Hvis det ene ikke eksisterede, ville de to andre jo være en umulighed. Og da de hver især udtrykker et særligt princip, bliver det levende væsens kosmiske analyse at udtrykke som „et treenigt princip”. Da ingen af disse principper kan være identiske med et resultat af skabelse, bliver det levende væsens udødelighed dermed synlig som en kendsgerning. Udødeligheden vil således efterhånden blive oplevet af ethvert levende væsen og dermed også af det jordiske menneske, selv om den i dag er skjult for dets øjne.

Vi er hermed nået igennem så meget kosmisk materiale, som jeg har ment var nødvendigt for at give læserne de nødvendige forkundskaber for at kunne forstå den kommende udredning af den jordiske menneskeheds materielle skæbne, dens udgang af dyreriget og dens passage ind over grænsen mod en ophøjelse, forklaret tilværelse.

17. KAPITEL

Det levende væsen har en evig tilværelse

Gennem de tidligere kapitler fik læserne så meget indblik i de evige fakta eller den guddommelige verdensplan, at de blev vidne til, at ethvert levende væsen er identisk med en evig, uforgængelig realitet. Dennes uforgængelighed er igen baseret på dens fremtræden som udgørende et evigt, uadskilleligt sammenspil mellem tre urokkelige principper, der afviger fra alt andet i verden ved ikke at være identisk med et resultat af skabelse, og som følge deraf aldrig nogen sinde kan være - blevet til, og derfor - evigt har været til. Da disse tre principper udgør lige akkurat de tre betingelser, der må opfyldes af en ting, for at denne kan fremtræde som „levende“, bliver ethvert levende væsen således identisk med „en evigt levende ting“. Dette vil altså igen sige, at det levende væsen udgør en realitet, der sanser, oplever og manifesterer sig i en evigt fortsættende tilværelse eller oplevelse af livet. Om denne evige eksistens har det jordiske menneske ikke nogen bevidst erkendelse.

18. KAPITEL

Hvorfor individet
ikke erindrer sin
evige fortid

Hvorfor kender det jordiske menneske ikke sin evige fortid? - Da dette ikke at kende sin fortid er det samme som ikke at kunne erindre denne, vil nærværende spørgsmåls besvarelse findes i erindringsevns analyse. Og med hensyn til det jordiske menneske, da er denne evne i sit kosmiske kredsløb næsten helt nede på sit latente stadium. Det kan ikke engang erindre sit nuværende fysiske legemes og dermed sit nuværende fysiske livs begyndelse. Det kender således ikke de første år af sit liv. Det kan umuligt huske alle detaljerne i sin oplevelse af dagen i går. Men når området for individets hukommelsesevne således ikke engang omspænder dets nuværende fysiske liv, men allerede lukker flere år af dets første periode ude fra individets bevidste erkendelse, er det jo ganske selvfølgelig, at det slet ikke husker begivenheder og detaljer, det har oplevet på et tidspunkt, der ligger endnu længere tilbage i tiden. Dette, at individet ikke husker sin fortid eller sine tidligere liv, er således ikke noget bevis for, at denne eller disse ikke har eksisteret, men er derimod udtryk for en mangelfuld hukommelse. Men dette betyder naturligvis ikke, at det jordiske menneskes hukommelse er abnorm. Tværtimod, den er i fuld kontakt

med de naturlige verdenslove.

19. KAPITEL

Hjernen er ikke det endelige sæde for sansningen

Som jeg tidligere har omtalt foregår individets samlede fysiske oplevelse gennem et sammenspil af jegets seks manifestationslegemer. Af disse udgør det sjette det, i hvilket hukommelsen har sit sæde. Her må man naturligvis forstå, at hukommelsen absolut ikke sidder i den fysiske hjerne som almindeligt antaget. Der findes ganske vist for denne ligesom for alle de andre åndsevner centre i hjernen, men disse er ikke i noget som helst tilfælde det endelige sæde for de nævnte evner, men udgør derimod mikroorganer for transformation eller omskabelse af fysisk energi til åndsenergi. Åndsenergi er igen, fysisk set, det samme som „elektrisk” energi. Og under denne form går al fysisk energi over i åndslegemerne, der alle uden undtagelse er af elektrisk natur og kun ved denne natur kan være knyttet til jeget. At det netop er således, giver sig blandt andet også til kende derved, at alle fysiske organer for sansning såsom synet, hørelsen, lugtesansen o. s. v. hver især er forbundet med hjernen ved en nerve. Hvis denne bliver klippet over, finder den fysiske reaktion i organerne,

hvilket vil sige billeddannelsen i øjets nethinde og lyd-indvirkningen på trommehinden o. s. v., alligevel sted, men individet oplever ingen sansning gennem det pågældende organ. Da det modsatte i højeste grad er tilfældet, når nerven ikke er klippet over, er det altså en kendsgerning, at reaktionerne forplanter sig fra organerne ind gennem nerven. Denne bliver således identisk med en ledning for energi. Men en energi, der kan gennemfare en massiv ledning, kan kun være af elektrisk natur, hvilket som før nævnt i absolut forstand vil sige åndelig natur. Fra organerne bliver de fysiske indvirkninger på sanserne i form af elektriske bølger gennem nerverne ført til hjernen og derfra videretransformeret til de særlige åndslegeme, under hvilke de henhører i jegets samlede struktur. Først da bliver reaktionerne til livets oplevelse for individet.

20. KAPITEL

Erindringerne og hukommelseslegemet

For sine evne til oplevelse af fortid har jeget et særligt organ. Dette er som før nævnt det sjette manifestationslegeme. Det tilværelsesplan, i hvilket dette legeme engang skal bære bevidstheden for individet, ligesom det fysiske legeme nu bærer bevidstheden for

det i det fysiske tilværelsesplan, er således ikke noget ydre plan, som tilfældet er med alle de øvrige tilværelsesplaner, men udgøres derimod af individets egen indre verden. Dette vil igen sige området for individets samlede erindringer. Hvad er erindringer? - Ja, her må jeg naturligvis også henvise til „Livets Bog”, men kan dog udtrykke, at erindringer er identiske med „kopier” af individets oplevelser. Gennem jegets samlede funktion udløses den omstændighed, at en hvilken som helst oplevelse i en for formålet særlig tjenlig materie efterlader sig et præg. Dette præg bliver altså en fuldstændig „kopi” af den pågældende oplevelse. Disse „kopier” bliver igen at udtrykke som detaljer eller „genstande” i et særligt tilværelsesplan. Dette tilværelsesplan er udgørende det sjette i en „spiralzone”. Og da enhver føling eller berøring med dette rige for det tilstrækkeligt udviklede individ fornemmes eller opleves som salighed, er denne zone altså at udtrykke som „salighedsriget”. I dette rige er den sjette grundenergi eller hukommelsesenergien altså den bærende. „Kopierne” eller „genstandene” i dette, hvilket vil sige erindringerne, kan derfor ikke opleves ved hjælp af noget som helst manifestationslegeme, der er bygget for de andre grundenergier, men kan kun direkte opleves ved hjælp af hukommelseslegemet.

Medens det fysiske legeme er i sin kulmination, er hukommelseslegemet derimod næsten latent hos det jordiske menneske. Dette vil altså sige det samme som, at det nævnte væsen i sin udvikling kun er nået

til kulminationen af sin oplevelsesevne i dets spiralzones andet tilværelsesplan, medens kulminationen af dets oplevelsesevne gennem hukommelseslegemet endnu ligger hinsides tre tilværelsesplaner længere fremme i udviklingen. Det er da forståeligt, at det jordiske menneske med hensyn til hukommelse er et latent væsen og som følge deraf er ude af stand til at gøre sig bevidst i sine erindringer fra dets fortidige tilværelser. Det samme væsens selvoplevede erkendelse af u dødelighed kan derfor endnu højst kun være at udtrykke som en skønelse, et instinkt, en teori eller formodning. Men ligesom det nu i udviklingen er nået frem til et tilværelsesplan, hvor det fysiske legeme kan bære dets bevidsthed, således vil det altså også i udviklingen ufravigeligt nå frem til det tilværelsesplan, hvor dets hukommelseslegeme er udviklet til at kunne bære dets bevidsthed og derved blive sat i stand til i fuld vågen dagsbevidsthedstilstand at erindre sig sin gennemgang og oplevelse af de fortidige tilværelsesplaner.

21. KAPITEL

Hvorfor søvnen opfattes som bevidstløshed

Da hukommelseslegemet hos det jordiske menneske er så lidet fremtrædende, kan det heller ikke endnu

besørge en overføring af erindringer af åndelige oplevelser til den vågne fysiske erkendelse. Dette bevirker i overordentlig stor udstrækning, at det samme væsen bliver offer for en illusion med hensyn til erkendelsen af sin åndelige oplevelse, når denne forekommer i total form. Hvad forstår man ved en total åndelig oplevelse? - Det er en tilstand, hvor individets vågne dagsbevidsthed fra at blive båret eller opretholdt af dets fysiske legeme overgår til at blive båret af et af dets øvrige legemer. Når en sådan overføring finder sted, taber individet sin fysiske sansning og er ubevidst på det fysiske plan. Den stærkeste form for en sådan overføring for det jordiske menneskes vedkommende er den, der finder sted, når individets fysiske legeme totalt eller helt udskilles fra evighedslegemet. Da går dets vågne tilstand over på følelseslegemet, der da midlertidigt bliver bæreren og opretholderen af individets vågne eller bevidste erkendelse. Men denne erkendelse er naturligvis af åndelig karakter og derfor af en ganske anden natur end den fysiske. Denne overføring er identisk med det, vi kalder „døden“. Den her nævnte bevidsthedsoverføring kan også finde sted under lettere former. Sådanne lettere former kender vi som identiske med bedøvelse, besvimelse, trance, hypnose og den almindelige eller naturlige form for søvn. Her overføres dagsbevidstheden også på følelseslegemet. Men da det fysiske legeme under disse former ikke udskilles helt fra jeget, men stadig er forbundet med dette, kan dagsbevidstheden atter

føres tilbage til det fysiske legeme. Individet vågner da atter op eller kommer til bevidsthed på det fysiske plan. Men da hukommelseslegemet på normal vis ikke kan overføre erindringerne fra oplevelserne i følelseslegemet til dagsbevidstheden i det fysiske legeme, kan det samme individ således i denne ikke få nogen bevidst erindring eller erkendelse af denne sin åndelige oplevelse af livet. Enhver form for åndelig tilværelse vil derfor af det jordiske menneske blive opfattet som en bevidstløs tilstand.

22. KAPITEL

Drømme

Dog kan det hende under sådanne omstændigheder, hvor overføringen af dagsbevidstheden til de åndelige tilstande ikke er helt fuldkommen, og individet som følge heraf befinder sig i et slags mellemstadium mellem fysisk og åndelig tilværelse, f.eks. ved feber, sygdomme, narkotiske tilstande el. lign., at åndelige erindringer kan smelte sammen med fysiske erindringer og derved indgå i individets vågne fysiske dagsbevidsthed. Sådanne sammensmeltede åndelige og fysiske erindringer udtrykkes i den daglige tilværelse under begrebet drømme. Drømme er således på grund af denne deres abnorme og ukontrollerede fremkomst i

tilsvarende grad utilforladelige. Men for det udviklede kosmiske væsen, der bevidst eller efter sin vilje kan foretage disse overføringer af dagsbevidstheden fra det ene manifestationslegeme til det andet, og hvis erindringslegeme står i en noget anderledes fremtrædende konstellation til tyngde- og følelseslegemet end det jordiske menneskes, er de åndelige oplevelser ikke „drømme“, men fuldt vågne oplevelser og dermed bevidste kendsgerninger.

23. KAPITEL

Jeg'ets legemer

Som det fremgår af de tidligere kapitler, betinges jegets oplevelse af livet af et i overbevidstheden rod-fæstet generalorgan for hver grundenergi. Da hver grundenergi danner et særligt bestemt tilværelsesplan, vil jegets seks generalorganer således være identiske med ét legeme for hvert tilværelsesplan. Oplevelsen af livet i ethvert tilværelsesplan kan altså direkte kun foregå gennem det for det særlige tilværelsesplan eksisterende legeme. Da disse legemer igen er skabte realiteter, bestående af stof, materie eller energi, kan være genstand for stærkere energiers påvirkning, kan få læsioner, bliver forældede og opslidte, vil livets oplevelse forme sig fuldkomment eller ufuldkomment,

alt eftersom disse legemer er fuldkomne eller ufuldkomne. Ogdadisse ligesom alle andre skabte ting tilsidst bliver ubrugelige og derfor må erstattes med ny, bliver jegets oplevelse af livet i hvert enkelt tilværelsesplan således afbrudt fra det øjeblik, det gamle legeme for det pågældende plan udskilles fra jeget og til det øjeblik, da fødslen af det ny legeme for samme plan finder sted. Når det gamle legeme er udskilt fra jeget, kan dette således ikke sanse direkte i det pågældende tilværelsesplan og vil derfor være mere eller mindre bevidstløst i dette, så længe det ny legeme endnu ikke er færdigbygget. Da denne fornyelsesproces i princippet er ens for alle seks manifestationslegemer, får jeget eller det levende væsen således seks forskellige gentagende afbrydelser i sin samlede oplevelse af livet. Men ifølge evige love foregår disse afbrydelser ikke samtidigt, men på en sådan måde, at kun ét legeme ad gangen totalt kan være genstand for fornyelse. Individet vil derfor altid, så længe en sådan fornyelsesproces finder sted, opleve livet gennem de fem andre manifestationslegemer i evighedslegemet. Dets samlede oplevelse af livet kan således aldrig blive totalt afbrudt. Afbrydelserne kan kun omfatte et enkelt tilværelsesplan ad gangen.

24. KAPITEL

Det jordiske menneskes erkendelse af kosmisk bevidsthed

Da det jordiske menneskes fysiske legeme udgør det af dets seks manifestationslegemer, der er mest udviklet, og det derfor i størst udstrækning kan korrespondere med den fysiske energi, medens de andre legemer i forhold hertil er mere eller mindre latente, bliver det fysiske tilværelsesplan således det plan, i hvilket samme væsen er mest bevidst, og de øvrige planer, hvilket vil sige de åndelige, de i hvilke det er mindst bevidst. Ja, det jordiske menneskes åndelige bevidsthed er endog undertiden så lille overfor det samme væsens fysiske bevidsthed, at det tror, at kun denne sidstnævnte eksisterer, og at al åndelig eller kosmisk bevidsthed er fantasi eller overtro. Senere i udviklingen, når individet når frem til de sidste tilværelsesplaner i en spiralzone, da er forholdet omvendt. Da er det de åndelige tilværelsesplaner, det er mest bevidst i, og dets fysiske erkendelse, der er latent. Foreløbiger den fysiske verden altså den mest realistiske for den jordiske menneskehed. Og den tror derfor også i stor udstrækning, at nævnte verden er den eneste virkelighed, ligesom det samme naturligvis også er tilfældet med hensyn til erkendelsen af individernes fysiske legemer.

25. KAPITEL

Frygten for døden skyldes uvidenhed

Da det almindelige jordiske menneskes sanser endnu ikke er stærke nok til, at det ved selvoplevelse kan tilegne sig sit jeks analyse og som følge heraf er afskåret fra at blive bevidst i sin udødelighed, er al åndelig tilværelse for samme væsen endnu kun en trossag eller teori. Det er derfor givet, at dets begreber og forestillinger om livet og tilværelsen står og falder med dets fysiske legeme. Da der kommer en dag, hvor det fysiske legeme er slidt op, og dets sammenspil med de øvrige legemer derfor ikke mere kan holdes vedlige, udskilles det som tidligere nævnt fra jeget og bliver synligt som et „lig“. Da individet tror sig et med det nævnte legeme, imødeser det ikke denne begivenhed med særlig glæde, men derimod i langt større grad med frygt. Ja, denne frygt kan endog undertiden udarte til vild rædsel. Det begriber jo ikke situationen og tror, at dødsprocessen er dets egen uomstødelige undergang eller totale tilintetgørelse. Da det jordiske menneske således tror, at nævnte proces eller „døden“ er en tilintetgørelse af individet eller et fuldstændigt ophør af dets tilværelse, er det ikke alene dets eget møde med denne proces, det imødeser med rædsel, men naturligvis også sine kæres berøring med den samme proces. Når denne derfor rammer en af disse, sørger

den overlevende, klæder sig i sorg. Ja, det er ligefrem stridende imod den gældende moralske opfattelse, hvis han eller hun netop ikke sørger.

26. KAPITEL

Den naturlige død som en lysets begivenhed

Med hensyn til døden er den, når den indtræder på naturlig måde, i virkeligheden en lysets begivenhed, overforhvilken der kun er al mulig grund til at juble. Der er jo kun sket dette, at den såkaldte „døde“ er blevet udfriet fra et forældet eller opslidt legeme, der kun var en skygge af, hvad det engang havde været, og gennem hvilket dets oplevelse af det pågældende tilværelsesplan naturligvis ligeledes kun kunne blive en afglans af dens oprindelige bestemmelse, ja undertiden endog kun en tyve til femogtyve procents oplevelse i stedet for en hundrede procents. At sørge over en sådan begivenhed, at ønske at noget væsen vedblivende skal opleve en sådan tilværelse er jo i virkeligheden at ønske ondt over samme væsen, men det må naturligvis undskyldes, fordi de pågældende væsener er uvidende om, hvad det er, der i virkeligheden er foregået. At det „døde“ væsen har fem andre legemer til sin rå-

dighed, og at et af disse ved den naturlige død altid vil være så langt fremme, at det efter denne kan befordre eller bære bevidstheden, har de jo ingen selvoplevet eller realistisk viden om.

27. KAPITEL

Den unaturlige død

Med hensyn til en unaturlig død stiller sagen sig noget anderledes. Ved en unaturlig død må her forstås alle former for dødsfald, der ikke er fremkaldt af alderdom. Og det kan ikke nægtes, at et overordentligt stort procenttal af den jordiske menneskeheds individer i udvikling endnu er så langt fra at kende og dermed fra at opfylde de evige love, på hvilke livets oplevelse er baseret, at en forkortet fysisk levetid uundgåeligt må blive resultatet. Da en forkortet levetid jo er en abnormitet, vil den ligesom alle andre unaturlige eller abnorme foreteelser være forbundet med et vist ubehag. Men dette ubehag vil være desto mindre, alt eftersom det pågældende væsen er åndeligt udviklet, og desto større, jo mindre fremtrædende det nævnte væsen er i samme retning. Grundårsagen til dette ubehag er nemlig den, at ved en for tidlig død har det åndelige legeme, som skal bære individets bevidsthed efter døden, ikke fået tid til at få udviklet den til dette

formål nødvendige stabilitet og styrke. Ved en for tidlig død eller udskillelse af det fysiske legeme overgår dagsbevidstheden jo pludselig på det nævnte åndelige legeme. Da dette endnu ikke er fuldt modent til denne sin mission, bliver det på en måde overbelastet, hvilket så igen i værste tilfælde kan resultere i abnorme sjælelige tilstande på det åndelige tilværelsesplans første sfære. I tilfælde, hvor døden skyldes en langvarig, forudgående sygdom, er det nævnte åndslegemes modning fremskyndet en del, og ubehaget ved den for tidlige død bliver således her tilsvarende mindre.

28. KAPITEL

Selv mordere og døden

For selvmorderes vedkommende bliver ubehaget yderligere suppleret med den for individet overordentlig rædselsfulde skuffelse, at døden ikke, som det havde tænkt sig, blev en udfrielse fra besværlighederne, men at det derimod foruden stadigt at være fuldt bevidst om disse nu også har påført sig selv den lidelse, at det til en vis grad får en abnorm åndelig tilværelse med udsigt til besværlighedernes gentagelse i det næste fysiske jordliv. Det bliver således vidne til, at det ikke kan flygte fra sin skæbne. Var det blevet i besværlighederne, til døden af sig selv indtrådte, ville dets ån-

delige tilværelse i alt fald være blevet mere normal og styrkegivende for det næste kommende jordliv.

29. KAPITEL

Skærsilden

Mendavæsenerne for at kunne fødes i et nyt fysisk legeme må passere alle spiralens højeste riger, om end naturligvis i ret elementære eller latente former, vil ubehagelighederne kun strække sig til det første rige efter døden og endda kun til dettes allerlaveste sfære. Denne sfære er på det fysiske plan kendt under begrebet „skærsilden” og er yderligere gennem overtroen blevet udtrykt som „helvede”. Der bliver således en vis ubehagelig zone for alle væsener med fejltrin at passere efter den fysiske død. Menden „evige ild” og „uendelig fortabelse”, som den primitive fantasi har udstyret den med, eksisterer naturligvis absolut ikke. Den kan nok være endog meget ubehagelig, men da ubehaget jo kun kan eksistere som virkninger af individets egne fejltrin, og ubehaget igen som et supplement til den fysiske tilværelse har til mission at stimulere individet til ikke at gøre fejltrin, til ikke mere at begå selvmord, til ikke at leve unaturligt, med andre ord, det er vejviseren til et fuldkomment liv eller til retningen mod Gud, og da det ydermere som ubehag kun

strækker sig til en meget lille sfære i forhold til hele den åndelige zone, der ellers udgør et ocean af lys og salighed, bliver det i sin dybeste analyse at udtrykke som en guddommelig velsignelse. Der vil derfor i virkeligheden heller ikke være noget som helst retmæssigt grundlag for at sørge over venners eller pårørendes unaturlige død eller bortgang til den åndelige verden.

Hvis den bortgangne har børn eller andre pårørende, der ved denne bortgang kommer til at lide nød, tilkommer det de overlevendes pårørende og venner i forbindelse med samfundet at træde i den bortgangnes sted og afhjælpe nøden. Herved befordres den „døde“ lettere gennem ubehagszonen, idet han eller hun netop i denne zone indtil en vis grad kan stå i rapport med det fysiske plan og derved blive lettet for den tyngde, som synet af de efterladtes nød og elendighed, synet af deres tårer, savn og fortvivelse ville være for det. Dette at sørge over væseners død eller overføring til den åndelige verden er en primitiv bevidsthedsudfoldelse og opretholdes altså af uvidenhed eller ukendskab til de virkelige fakta. Man glæder og støtter altså de „døde“ ved ikke at sørge. Gode og venlige tanker rettet mod de „døde“, en sand kærlighed mod deres efterladte er det absolut højeste og mest guddommelige „gravmæle“, der overhovedet kan gives noget individ.

30. KAPITEL

Døden som „opstandelse“

Som tidligere nævnt er sorg og rædsel for døden eller dødsfald ganske ubegrundet. Foruden det fysiske legeme, som individet ved døden mister, har det jo fem andre legemer. Herfra går livet sin gang videre mod endnu fuldkomnere planer for tilværelse i de åndelige regioner, alt medens den åndelige forberedelse til opbygningen af et nyt fysisk legeme er under udløsning. Når fosterdannelsen af det ny fysiske legeme er tilende, og dette derved er blevet modnet til at kunne begynde at bære bevidstheden, indtræder fødslen, og individet begynder da atter at vågne til bevidsthed på det fysiske plan. Og det i det ny fysiske legeme inkarnerede jeg befinder sig atter korrespondancedygtigt i den fysiske verden. Men i stedet for det gamle og udslidte legeme, som det forlod ved sin fysiske død, befinder det sig nu, for så vidt dets død og åndelige tilværelse har været normal, i et til ungdom og skønhed, til elskov og kærlighed, til liv og arbejde indviet nyt forherliget legeme.

Da døden ligesom fødslen således ikke kan eksistere uden at betyde indgangen til nyt liv, vil denne under alle forhold være identisk med „opstandelse“ eller den realistiske manifestation, der udtrykker jegets altoverstrålende magt over materien, dets herredømme over livet og synliggørelsen af dets evige, ophøjede

eller guddommelige uforgængelighed.

31. KAPITEL

Den jordiske disharmoni afføder åndelig udvikling

Det jordiske menneskes evige tilværelse former sig altså som en skiftende fysisk og åndelig tilværelse. Da nævnte væsen i sin udvikling endnu befinder sig i spiralzonens andet tilværelsesplan eller den fysiske verden, vil dets fysiske legeme som tidligere omtalt være det mest udviklede, medens legemerne for de øvrige planer i samme spiralkredsløb derimod endnu er forholdsvis ufærdige eller latente. De fysiske tilværelser bliver derfor også de mest fundamentale for samme individ. Men efterhånden som udviklingen skrider frem, bliver individet mere og mere åndeligt udviklet. Da det fysiske legeme for det jordiske menneskes vedkommende i udvikling har passeret kulminationen, vil det altså være det samme væsens åndslegemer, der er i vækst. I denne vækst vil følelseslegemet eller sædet for individets evne til at fornemme eller opleve behag og ubehag altså være det, der er mest fremskredet. Dernæst kommer intelligenslegemet eller sædet for individets evne til at definere behags- og ubehagsoplevelserne eller ud fra disse at

skabe erkendelse. Den jordiske menneskeheds udvikling vil altså hovedsageligt være baseret på følelses- og intelligensudvikling. Da følelse kun kan udvikles ved lidelse, og intelligens gennem konkurrencen i kampen for det daglige brød, er jordkloden overordentlig velegnet til ovennævnte udvikling, idet dens beboere grundet på deres primitive eller forholdsvis latente følelsesstandard ikke viger tilbage for at opretholde deres tilværelse, deres behag og velvære på basis af medvæseners overanstrengelse, fattigdom, sygdom, smerte, savn og lemlæstelse eller kort sagt helt på disse væseners ret til livet. I en verden, hvor væsenernes selvopholdelsesdrift indbyrdes eller gensidigt er baseret på en sådan følelsesstandard, vil kun den stærkeste og mest ufølsomme eller hensynsløse ved egen hjælp kunne opnå stor fysisk position, hvilket vil sige rigdom og materiel anseelse, medens den mindre begærlige og mere følsomme eller hensynsfulde nødvendigvis må blive den overvundne og dermed blive sejrherrens træl. Jorden er derfor også skuepladsen for mange tårer, savn og lidelser, kaos, nød og elendighed. Den er valpladsen efter væsenernes kamp om byttet. Men da slige tilstande eller besværligheder uundgåeligt afføder et voksende begær i menneskeheden efter ordnede forhold eller harmoni, og dette igen kun kan eksistere som identisk med åndelig udvikling, vil en sådan form for udvikling altså være at spore i den jordiske zone. Men for at få ordnede forhold i verden kræves der kundskab. Ovennævnte begær former sig

da også i stor udstrækning som en tiltrækning mod al oplysning om livets virkelige fakta og dybeste årsager. Det mest almenkendte og mest realistiske resultat af denne udvikling er som tidligere omtalt videnskaben.

32. KAPITEL

Videnskaben bliver verdens frelse

Videnskaben vil altså, når den har udviklet sig til den fornødne modenhed på alle områder, åndelige så vel som fysiske, således at den kan dokumentere, at enhver som helst egoistisk handling er en hindring for skabelsen af det fuldkomne samfund, blive verdens frelse. Kun den absolutte viden eller kundskab om de evige fakta kan sætte sit ophav i stand til at beherske materien og dermed magten til fordel for retten. Men da en viden ikke kan blive absolut eller fuldkommen ved intelligens alene, men derimod kun ved at være identisk med et ligevægtigt resultat af intelligens- og følelsererfaringer, og da dette resultat er det samme som kærlighed, kan enhver form for viden kun være absolut, når den er en „kærlighedsvidenskab“, da bliver den synlig for alle som udgørende „den hellige ånd“. Foreløbig udgør den i jordzonen endnu kun „det ufødte foster“ til denne sin identitet.

33. KAPITEL

Videnskaben er allerede til en vis
grad lysende for verden

Da en videnskab for at være absolut eller ægte må være identisk med en kendsgernings analyse, vil den del af den jordiske videnskab, der er udtryk for absolutte kendsgerninger således være den første fundamentale eller realistiske erkendelse af sandheden eller de evige fakta, mennaturligvis endnu kun disse faktorerers fysiske side eller fremtræden.

Inden jeg går videre med hensyn til videnskaben, kan følgende citat fra „Livets Bog”, stk. 180, der viser, at den jordiske videnskab selv i sin „fosterstilstand” er overordentligt lysende, måske have sin berettigelse. I nævnte stykke udtrykkes følgende: „Da videnskaben udgør den første begyndende viden om verdensaltet og tilværelsen, bliver den således den kosmiske eller åndelige verdens periferi. Den er den gryende kosmiske bevidsthed. Den er den friske søluft i nærheden af havet. Den moderne videnskab vil altså i virkeligheden være et uomstødeligt bevis for jordmenneskehedens åndeliggørelse. Træk videnskaben fra dens bevidsthed, og tilbage bliver en primitiv dyrebvidsthed, der kun er modtagelig for grov påvirkning. Den ville udelukkende repræsentere væsener, der umuligt kunne opfatte en skrevet bogs klare lys, umuligt kunne opfatte talen ud fra et genialt kunstværk,

umuligt kunne binde de materielle kræfter i form af kraftmaskiner og andre former for maskiner, befordringsmidler over land og hav, gennem skyerne og under vandet, væsener, der ikke kunne skabe bygningsværker, klæder og brugsgenstande, ja væsener, der ikke engang kunne udtrykke sig ved et fuldkomment sprog. Ved hjælp af videnskabens resultater kan et urs sagte dikken høres fra pol til pol og alle jordens folkeslag på én gang lytte til et og samme foredrag. Ved hjælp af mikroskoper og teleskoper har jordmennesket forlænget sit materielle syn hundreder af gange ind i den mikro- såvel som den makrokosmiske verden. Fra universiteter, skoler og læreanstalter stråler det kosmiske lys i form af videnskab ud over hele verden. Dethviler som nyfalden sne i alt, på alt og over alt. Videnskaben er således det første fundamentale resultat af en højere åndelig energis indtrængen i tyngdeenergien eller den fysiske verden".

34. KAPITEL

Videnskaben og „den hellige ånd“

Som før nævnt er videnskaben identisk med en højere energis indtrængen på det fysiske plan. Denne højere energi udgør den fjerde grundenergi, „intelligensenergien“, som ligger til grund for menneskets evne

til at definere og derved komme til erkendelse af analyserne af sine oplevelser af behag og ubehag eller følelsesforfølelser. Med andre ord, den nævnte energi ligger til grund for det, vi kalder „forstanden”. Videnskaben repræsenterer altså den samlede menneskeheds „forstand”. Men da intelligensenergien som nævnt er den fjerde grundenergi i spiralzonen, og da jordmennesket i udvikling hovedsageligt endnu kun befinder sig i anden grundenergis kulminationszone, vil man forstå, at intelligensenergien i overordentlig stor udstrækning endnu vil være at betragte som forholdsvis latent hos det nævnte væsen. Den samlede jordiske menneskeheds „forstand” vil således trods alt det lys, den som før nævnt i form af videnskab har spredt ud over verden, være at betragte som primitiv i forhold til det, den engang skal blive. Men dette stemmer jo også med dens identitet som „det ufødte foster” til „den hellige ånd”. Erkendelsesevnen eller forstanden er således i virkeligheden endnu ikke den mest udprægede bevidsthedsfaktor hos det jordiske menneske. Der vil derfor være andre naturer, der er af ældre dato hos det nævnte væsen, og som derfor i tilsvarende grad er mere fremtrædende end intelligensen. Disse andre naturer udgøres i særlig grad af evner, der befordres af spiralzonens anden og tredje grundenergi, der i „Livets Bog” henholdsvis udtrykkes som „tyngdeenergien” og „følelsesenergien”.

35. KAPITEL

Det dræbende princip bliver en livsbetingelse

Da tyngdeenergien i sin egen natur er eksplosiv, og følelserenergien er det modsatte og derfor virker hæmmende eller bindende på tyngdeenergien, vil en bevidsthed, i hvilken disse to energier har overherredømmet, næsten være at ligne ved en vulkan. Er følelserenergien i overvægt, binder den tyngdeenergien og forhindrer eksplosionerne, men er tyngdeenergien i overvægt, sprænger den følelserenergiens hæmning, og eksplosionerne opstår. Sådanne „eksplosioner” i bevidstheden er naturligvis af mikroskopisk eller åndelig form, men giver sig udslag i individets tanke- eller sjæleliv som hidsighed, raseri eller mordlyst. Ja, kort sagt, de er det dybeste udløsende moment for enhver form for tilskyndelse til befordringen af „det dræbende princip”. Og da tyngdeenergien jo har en hel zone eller et tilværelsesplan, hvor den ikke helt kan bindes af følelserenergien, kan jegets oplevelse af livet i dette tilværelsesplan således ikke finde sted uden på basis af disse eksplosioner. Og de førnævnte bevidsthedsfaktorer: hidsighed, raseri og mordlyst bliver altså her fremherskende og gør „det dræbende princip” til en livsbetingelse. Denne zone, hvor individerne således ligefrem må dræbe for at leve, vil altså være at genkende som „dyreriget” eller det an-

det tilværelsesplan i spiralzonen, og hvortil det jordiske menneske endnu hører. Ved at dræbe må her naturligvis forstås det fysiske legemes ødelæggelse og ikke en tilintetgørelse af jeget. Dette er som tidligere omtalt udødeligt.

36. KAPITEL

Individet får vished i stedet for anelse

Dyrerigets livsform eller sjælstilstand vil altså være at udtrykke som en stadig kamp eller reaktion mellem to grundenergier, hvoraf den enes karakter er udvidelsestendens og den andens er fortætningstendens. Der, hvor den sidste energi pludselig bliver i mindre-vægt, må en eksplosion naturligvis altid blive følgen. Jeg kan ikke her gå i detaljer med disse analyser, da de vil tage alt for megen plads, men kan dog nævne, at disse eksplosioner i sjælelivet, fra at være rent mikroskopiske eller absolut udenfor iagttagelse affysisisk sansning, gennem bevidsthedslivet eller individernes manifestationer forplanter sig videre og videre fortil sidst at antage så anseelige dimensioner, at de på det fysiske plan blandt andet åbenbarer sig som identiske med de dybeste årsager til krig, rædsel og lemlæstelse. Alle former for lidelse vil i sin kosmi-

ske analyse således være baseret på for megen tyngdeenergi og for lidt følelsesenergi i bevidsthedslivet. Men da det samme princip, der aflejrer hård hud i en hånd, som arbejder med groft arbejde, forderigennem at beskytte hånden, også ved gentagne eksplosioner eller lidelser udruster individet med en tilsvarende stigende evne til at betjene sig af følelsesenergien, bliver det mere og mere herre over tyngdeenergien eller eksplosionerne (raseri- eller vredesanfaldene). De bliver efterhånden ikke så voldsomme, bliver mere og mere indestængte, og et tiltagende mere og mere roligt sjæleliv begynder at komme til udløsning. Men da individerne på dette stadium endnu hovedsageligt kun har resterne af spiralzonens første grundenergi, hvilket vil sige „instinktenergien”, til at gøre sig bevidste med i deres følelsesliv, bliver dettes erkendelse kun realistiske kendsgerninger i form af „behag” og „ubehag”, ikke i form af detaljerede analyser. Ved hjælp af evnen til at betjene sig af „instinktenergien”, hvilket vil sige „instinktet”, kan individet nemlig ikke definere, men kun ane. Dette vil igen sige, at dets ræsonnementer ikke gennem instinktet kan blive til intelligensmæssige analyser og derfor heller ikke til praktisk, absolut viden, men kun til formodning, der igen er det samme som anelse. Da instinktenergien imidlertid allerede har kulmineret i planteriget og således i dyreriget og navnlig i dettes menneskestadium er degenererende eller på retur, vil individets anelser i tilsvarende grad være upålidelige eller

fejlagtige. Og individets erkendelse i form af instinkt eller anelse vil således være tilsvarende fejlagtig. Da en erkendelse, der er baseret på anelse, er det samme som tro, vil enhver form for tro, der er baseret på fejlagtige anelser, være det samme som overtro. Overtro er altså det samme som fejlagtig erkendelse af livets oplevelse eller virkeligheden. Men da overtro således er en disharmoni i tilværelsen, vil individets skabeprincip, der som før nævnt affødte den hårde hud til beskyttelse af individets hånd og ligeledes udvidede dets følelsesevne til modstand imod tyngdeenergiens eksplosioner, nu også afføde en „hård hud“ til forsvar mod overtroen. Denne hårde hud er evnen til at betjene sig af spiralzonens fjerde grundenergi, „intelligensenergien“. Ved hjælp af denne bliver individet nemlig i stand til efterhånden at bekræfte eller afkræfte anelserne og derved komme i besiddelse af absolutte kendsgerningers analyser, hvilket er det samme som absolut viden. Intelligensen er altså det samme som individets evne til at tilegne sig vished i stedet for anelse.

37. KAPITEL

Grundårsagen til jordmenneskeheds mørke skæbne

Inden for dyreriget findes der således et område, hvor individet begynder at komme i besiddelse af vished eller virkelig viden i stedet for anelse. Dette område udgøres hovedsageligt af det jordiske menneske. Med tilegnelsen af vished i stedet for anelse bliver individet beriget med en overordentlig stor ny bevidstheds- eller manifestationsfaktor. Men evnen til at anvende denne faktor i harmoni med tilværelsens eller livets evige love har individet ikke til at begynde med. Den må det erfare sig til. Men da det er med denne faktor ligesom med alle de andre store hovedfaktorer i livet, at den kun kan afføde harmoni, lykke eller et endeligt velvære ved at anvendes i kontakt med loven for tilværelsen eller i samklang med den samlede verdensorden, hvilket vil sige til fordel for almenhedens vel, og individet til at begynde med ikke kan have disse erfaringer, må det nødvendigvis i stor udstrækning anvende denne sin ny bevidsthedsfaktor eller intelligens forkert. Det anvender den hovedsageligt kun i egoistiske interesser og bliver derved i tilsvarende grad en gene for sine medvæseners eksistens eller opretholdelse af livet. Og vi er hermed kommet til grundårsagen til den samlede jordiske menneskeheds nuværende mørke skæbne. Hovedparten af nævnte menneskeheds

individer befinder sig netop på et sådant stadium i udviklingen, hvor de endnu ikke har lært at bruge intelligensen i kontakt med hele menneskehedens vel. Og da samme menneskehed netop består af de enkelte individer, vil helheden umuligt kunne være udtryk for harmoni og sammenspil, fuldkommenhed og sand lykke, før flertallet af jordens mennesker er nået så langt frem i udvikling, at deres anvendelse af intelligens til fordel for almenheden i stedet for til fordel for dem selv er af et lige så omfattende område som det, der i dag er udtryk for de nævnte væseners anvendelse af deres intelligensevne til fordel for egoistiske interesser.

38. KAPITEL

Samfundet regeres af primitive bevidsthedstendenser

Den samlede jordmenneskeheds intelligens er således i stor udstrækning endnu at udtrykke som primitiv og følelsesenergien underlegen. Dette vil altså sige, at menneskeheden endnu i stor udstrækning handler - ikke i kraft af virkelig intelligens, men i kraft af følelse. Og da instinktet er degenererende og intelligensen endnu er for lille eller svag til at definere følelsen, vil denne altså være undefineret. Udefineret følelse vil igen, for-

uden at give sig udslag i overtro eller fejlagtige anelser, også, når den fremtræder som udtryk for eksplosionsstadiets grænseområde, hvilket vil sige et område, hvor følelsesenergi er iblandet store mængder tyngdeenergi, uden at denne dog er kraftig nok til til stadihed at fremkalde eksplosioner, give sig udslag i form af alle primitive tankeklimaer såsom: had, jalousi, gerrighed, misundelse, uærlighed, magtbegær, intolerance o. s. v. Disse tankeklimaer vil altså være udtryk for følelsesenergi, der er præget af svagt undertrykt tyngdeenergi. Da disse tankeklimaer eller naturer således er udtryk for primitiv følelse, er de af ældre dato for det jordiske menneske end dets intelligens. De udgør derfor tilsammen den førende bevidsthedsfaktor i dets daglige manifestation eller tilværelse. Da den samlede jordiske menneskehed hovedsagelig består af sådanne individer, bliver det i virkeligheden disse her nævnte naturer, der regerer det jordiske menneskesamfund. Nævnte samfund regeres altså endnu ikke af en virkelig eller færdigudviklet intelligens, men af primitiv følelse. Egoisme, magtsyge, ærgerrighed og intolerance vil altså i stor udstrækning være førende.

39. KAPITEL

Jordmenneskeheden som en „ krigsskueplads ”

Men da disse faktorer kun kan tilfredsstilles på basis af undertrykkelse og nedværdigelse af deres ophavs medvæsener, vil den samlede jordiske menneskehed i virkeligheden være identisk med en „ krigsskueplads ”, hvis kæmpende parter eller „ hære ” kan udtrykkes som: verdensdele, religioner, racer, nationer, amter, kommuner, partier, foreninger, sekter, familier, ægtefæller, forældre og børn, mand mod mand og kvinde mod kvinde, ja helt ind i det enkelte individs tankeverden må vi følge denne verdensbrand, før vi kommer til kampens arnested eller udgangspunkt. Herinde raser tanker mod tanker eller energier mod energier og udløser de tidligere omtalte små eksplosioner, hvis videre udvikling bliver til næring for den altomfattende kæmpebrand, der i form af undertrykkelse, fattigdom, sygdom, subsistensløshed og demoralisering behersker den ganske jord. Tro ikke, at nogen er fri. Ethvert menneske, der ligger under for blot en lille gnist af overtro, intolerance, magtsyge, begærlighed og uærlighed, er indrullet som soldat i den nævnte verdensbrands armékorps, er med til at jage, såre og dræbe, er med til at plyndre, pine og nedværdige, ligegyldigt hvor mange smukke og skønne idealer han eller hun så end ellers måtte være repræsentant for. Naturligvis

skal de gode sider i individets bevidsthed ikke forklejnes eller undervurderes. Disse er jo med til at skabe den store modvægt imod verdensbranden, som jeg senere skal komme tilbage til. Men fra at være direkte medvirkende årsag til samfundssystemets onde eller disharmoni kan altså ingen helt frikendes, så længe han eller hun netop har en lille gnist af de nævnte verdensbranden befordrende tankeklimaer.

40. KAPITEL

Kærligheden bliver til

Da menneskeheden således lever i disharmoni med livets love og derved påfører sig selv store besværligheder og lidelser, trænes eller udvikles derved individernes følelsesevne. De får en større og større horisont på følelseserfaringernes område, således at det tilsidst ikke alene er på de grove fornemmelsers og sygdommens område, at de er i stand til at føle, men også på området af følelsesnuancer af langt finere dimensioner. Denne forfinede følelsesevne giver sig udslag i medfølelse overfor andre væsener, der lider, trang til at hjælpe, trang til at være noget for andre o. s. v., ligesom det pågældende individ begynder ikke at kunne dræbe dyr, begynder ikke at kunne nænne at gøre noget levende væsen fortræd, begynder at kunne

finde sig i en fornærmelse, begynder at kunne glæde sig over naturen og over dens rigdom af levende væsener: mennesker, dyr, planter og mineralier. En sådan følelse er den begyndende „kærlighed“ eller livets højeste behagsenergi. Følelsesenergien kan dog ikke blive helt i renkultur som kærlighed, før den bliver behersket eller båret af en vis sum af intelligensenergi. Der skal som tidligere omtalt intelligens til, for at individet kan blive bevidst i detaljerne i sine følelser, erfaringer og manifestationer eller komme til erkendelse af disses virkelige natur. Hvis intelligensen ikke er tilstrækkeligt udviklet, kan individet kun lede sin følelse på basis af sit instinkt eller sin evne til at ane. Da denne evne er degenererende, kan individet, når det skal lede sin følelse ved hjælp af denne, let komme til at lave ulykkelige hændelser for sine medvæsener, selv om også denne dets handlemåde er udløst af et af en fremragende sympati opstået motiv. Med andre ord, individet kan umuligt handle korrekt, så længe dets forstandsevne ikke er udviklet tilstrækkeligt til, at det kan få et intelligensmæssigt overblik over sin egen handlemåde og derfor kun kan handle efter degenererede instinkt- eller anlesesmæssige og derfor usikre motiver. Lidelserne udvikler således følelsen, men følelsen skal altså beherskes af en fuldkommen intelligens, før den kan blive virkelig fornuftmæssig. I modsat fald kommer det gamle ord „kærlighed gør blind“ til at passe. Kærlighed uden fornuft er ikke kærlighed, men kun ukontrolleret og dermed primitiv følelse.

41. KAPITEL

Når det store bud
,,elsker hverandre,,
bliver til videnskab

Foruden lidelserne, der forædler følelsen, vil intelligensens udvikling således være noget af „det ene fornødne” i jordmenneskehedens udfrielse fra dyreriget eller mørket. Og det er altså denne udviklings resultat, der i dag fremtræder som identisk med videnskaben. Når følelsen gennem lidelserne bliver tilstrækkeligt forædlet, og videnskaben kommer til at skabe analyser af denne forædling, da bliver det evige bud eller lovens fylde „elsker hverandre” en kendsgerning for den jordiske menneskehed. Da regeres denne ikke mere af lavere instinkter og primitiv intelligens, menda regerer menneskeheden verden i kraft af „den hellige ånd”, der til den tid vil være en altoverstrålende faktor i det daglige liv i jordens zoner.

42. KAPITEL

Et ufuldkomment og primitivt samfundssystem

Læserne er nu nået så langt frem i denne bogs stof, at de er blevet bekendt med, at den samlede jordiske menneskehed hovedsageligt består af individer, hvis udviklingsstandard er af en sådan karakter, at deres daglige manifestationer dikteres eller beherskes mere af primitive bevidsthedstendenser end af fuldkommen kærlighed, hvilket vil sige en fuldkommen følelse og intelligens. Da primitive bevidsthedstendenser hovedsageligt giver sig udslag i had, misundelse, griskhed, mordlyst, intolerance, magtskyge o. s. v., og disse tendensers virkninger netop repræsenterer en fuldkommen kontrast til de realiteter, der udelukkende er basis for den absolut fuldkomne samfundsordning, vil den jordiske menneskeheds nuværende skæbne nødvendigvis give sig udslag i et tilsvarende primitivt eller abnormt og ufuldkomment samfundssystem. Den samlede jordiske menneskehed er som tidligere nævnt en „krigsskueplads”. Alle jager, sårer og dræber. En skæbne, der repræsenterer en sådan tilstand, kan kun være identisk med kulminationen af lidelse. Men da lidelsen udvikler følelsen og intelligensen til en sådan indbyrdes harmoni, at disse sluttelig tilsammen fremtræder som absolut „kærlighed”, vil kærlighed efterhånden blive den basis, på hvilken det jordiske menneskesamfunds ind-

byrdes organisation kommer til at hvile og dermed være i kontakt med det evige bud, der er al lovens fylde.

Dakærlighed i virkeligheden er identisk med kombinationen af den højeste følelse og intelligens plus intuition, og en sådan kombination igen er det samme som „den hellige ånd”, og den nuværende jordiske videnskab er denne ånd i fostertilstand, vil samme videnskab således blive den vordende regerings- og administrationsfaktor i den jordiske menneskeheds kommende samfundsordning. Her må man erindre, at selv om videnskaben indtil en vis grad nok fremtræder som lys, så er den dog endnu de primitive bevidsthedstendenser underlegen og derfor disse tendensers altfor store tjener. Det er jo de primitive bevidsthedstendensers beherskelse af intelligensen eller videnskaben, der har kunnet afføde sådanne realiteter som: torpedoer, maskingeværer, granater, giftgas eller kort sagt alle mulige former for genialiteter i befordringen af tyngdeenergiens eksplosionsevne eller „det dræbende princip”. Lige så vældigt vil udviklet følelse og intelligens udløse genialiteten i befordringen af „det livgivende princip”, hvilket altså vil sige „kærligheden” eller den absolutte lykke.

Da videnskaben, hvilket vil sige den samlede jordiske menneskeheds „forstand”, således efterhånden vil blive så fuldkommen, at den vil udfri sig fra at være de primitive bevidsthedstendensers lydige tjener og derved blive den altoverstrålende samfundsbasis, uden hvilken en absolut harmoni eller varig fred umuligt

kan opbygges, skal jeg her gå over til at slutte med nogle korte omrids af de faktorer, der på grundlag heraf allerede nu er i stærkt stigende udvikling, og som under nævnte kommende videnskabelige regering i særlig grad vil komme til at være de herskende.

43. KAPITEL

Nationerne udgør et verdensrige uden regering og øvrighed

Under stærkt stigende udvikling er således „internationalismen“. Denne har just gennem hele den tekniske udvikling af samkvemsmidler såsom: jernbaner, dampskibe og flyvemaskiner, telefon, telegraf og radio formindsket afstandene, så folkeslagene i de forskellige verdensdele er blevet „naboer“, bor dør om dør, taler med hverandre, handler og udveksler varer, diskuterer fælles sympatier og antipatier o. s. v. I form af store internationale handelskompagnier, ligaer af enhver art, fredsforeninger og forbund er de samlede stater eller nationer så meget knyttet sammen, at en enkelt stats underminering eller undergang umuligt kan finde sted, uden at dette vil blive en gene for alle de øvrige stater. Dette vil med andre ord sige, at internationalismen allerede er så udbredt eller fremtrædende, at nationerne rundt om på kloden hver især i

virkeligheden ikke mere er isolerede, selvstændige stater, men provinser i et hele jordkloden omspændende internationalt verdensrige. Men dette rige har endnu en stor gene at overvinde, inden det er blevet fuldkomment, thi det er et rige, der er ganske uden regering eller øvrighed. Da regering og øvrighed er det samme som beskyttelse ved lov og ret, vildet jordiske internationale verdensrige således i dag være ganske blottet for lov og ret. Men et rige, der er blottet for lov og ret, repræsenterer altså ingen beskyttelse for de enkelte individer eller indbyggere. Disse må derfor selv forsvare sig, som de har styrke til. Resultatet bliver, at de stærkeste individer har magten. Men de stærkeste individer ikke altid er de mest retfærdige eller moralske, men ofte de mest egoistiske, bliver det magten og ikke retten, der er den regerende faktor. Dette riges „indbyggere“, hvilket altså vil sige nationerne eller staterne, kan derfor skalte og valte, alt eftersom de har magt til. Dette bevirker så igen, at en „indbygger“ (nation) må være bevæbnet. Denne bevæbning ser vi i form af hær, flåde og flyvevåben. Alt eftersom „indbyggeren“ har et overlegent krigsberedskab, i samme grad har den magten og undertrykker og udnytter de andre „indbyggere“ (nationer). Det jordiske internationale verdensriges „samfundsordning“ befinder sig altså på et stadium, der er analogt med stenaldermenneskenes. Men ligesom udviklingen førte stenaldermenneskenes indbyrdes forhold frem til at udgøre civiliserede nationer, således vil udviklingen også

føre nationernes indbyrdes forhold fra dette stenaldertrin frem til et intellektuelt, humant og absolut retfærdigt regeret verdensrige.

44. KAPITEL

F. N. som et foster til en begyndende verdensregering og -øvrighed

Ligesom der ikke kan blive ordnede forhold inden for et samfund af individer, der ikke har regering, således kan der heller ikke blive ordnede forhold inden for et samfund af nationer, så længe dette samfund ikke har lov- og retsvæsen, ikke har regering. Og udviklingen har da også allerede begyndt fosterdannelsen til en sådan regering og øvrighed. Dette foster viser sig for os i det daglige liv som identisk med manifestationen af F. N. Denne realitet er et begyndende internationalt lov- og retsvæsen. Men dette retsvæsen står i dag uden noget „politi” til at varetage dets interesser. Og et lov- og retsvæsen uden politi vil som bekendt ikke betyde noget over for lovovertræderne. F. N.'s magt betyder således heller ikke endnu andet end en skygge af det, det engang skal blive, over for de eventuelle „forbrydere” (nationer), det i dag skal dømme, og i særdeleshed, da disse „forbrydere” netop har ret til at „bære våben” (hær og flåde). Man tænke sig det

samme tilfælde i den almindelige daglige retspraksis: en våbenløs dommer stillet over for en forbryder, der er bevæbnet til tænderne. Det kan jo kun blive en parodi på det, det skulle være. Men ligesom nationernes lov- og retsvæsen efterhånden forbyder de enkelte individer at bære våben og kun tillader fremtrædende stridigheder afgjort ved rettens våben, således vil udviklingen også føre til, at verdensrigets lov- og retsvæsen efterhånden bliver den eneste våbenføre magt i verden, medens al militarisme vil blive forbudt de enkelte stater. Ligesom en nation ikke kan få ordnede eller civiliserede forhold uden politi, således kan verdensriget naturligvis heller ikke blive civiliseret, før det får sit verdenspoliti.

45. KAPITEL

Nationens selviskhed og uselviskhed

Alle jordens mennesker er således i virkeligheden på vej til at få et fælles fædreland. Ognår verdensriget er nået frem til at udgøre et for alle individer fælles fædreland, og alle nationer er blevet provinser i det samme rige, har internationalismen eller fællesinteressen sejret over nationalismen. Dette vil igen i virkeligheden sige, at uselviskheden har sejret over selviskheden. Internationalisme er nemlig nationens u-

selviskhed og nationalisme nationens selviskhed eller egoisme.

Verdensriget vil allerede til at begynde med, idet det omspænder hele jorden, have den fordel frem for de almindelige stater eller nationer, at det ikke kan have ydre fjender. Det kan derfor heller ikke have farlige eller fjendtlige grænseområder, overfor hvilke det skal bygge stærke forter, skabe giftgas eller kernevåben, bygge tanks eller krigsmaskiner, ligesom det heller ikke kan have nogen pas-, told- eller valutabesværligheder. Alle er jo indbyggere i det samme rige, står under den samme regering.

46. KAPITEL

Verdensregeringen bestående af
videnskabens ædleste repræsentanter

Da internationalismen, hvilket altså vil sige uselvisheden, i verden må sejre, før dette riges regering er en kendsgerning, vil samme regering jo også kun kunne eksistere som et resultat eller produkt af uselvisheden. Men da uselvisheden ikke kan sejre eller blive autoritet og dermed almengældende, før den er „videnskab“, vil verdensregeringen således heller ikke kunne blive nogen virkelig autoritet uden ved at bestå af videnskabsmænd på det uselviske område.

Denne regering vil derved komme til at afvige fra nationernes nuværende og fortidige regeringer, idet disses medlemmer i stor udstrækning netop kun er autoriteter på det nationale og dermed på det selviske område. Denne selvished behøver naturligvis ikke absolut at gælde deres egen person, men derimod det bestemte „politiske parti“, de hver især repræsenterer. Regerings- og rigsdagsmedlemmer indenfor de almindelige statsmagters regeringer er således i mange tilfælde i virkeligheden ikke forkæmpere for almenhedens vel, men derimod forkæmpere for deres særlige „parti"s fordele og tilegnelse af samfundsgoderne, ligegyldigt om disse fordele er nok så underminerende og nedværdigende for de andre „partier“ indenfor staten. Men dette er altså fordi, selvisheden endnu hos disse væsener er forstanden overlegen og intelligensen dermed selvishedens altfor store redskab. Dette vil med andre ord sige, at selvishedens repræsentanter i større udstrækning har magten end forstandens eller videnskabens.

Når videnskaben bliver så fremskreden, at dens repræsentanter udgør uselvishedens forkæmpere, bliver disse forkæmpere de eneste eksisterende væsener på jorden, der har de nødvendige kvalifikationer, de nødvendige betingelser for at kunne opfylde de krav, der betinger fundamentet for det vordende internationale verdensriges fuldstændige beherskelse af „den hellige ånd“ og dermed opretholdelsen af en virkelig fred på jorden. Og udviklingen vil da også føre til, at

det nævnte verdensriges regeringsmedlemmer, om end valgt af folket, kun kan udskrives eller udtages fra videnskabens højeste og ædleste områder på alle felter, materielle såvel som åndelige.

47. KAPITEL

Koncentrationen af menneskeheds udvikling og skæbne i form af tolv punkter

Idet jeg må henvise til „Livets Bog”, hvor en mere udførlig beretning om den kommende verdensregering og dens resultater er manifesteret, skal jeg gennem følgende citat fra samme bog blot udtrykke koncentrationen i den jordiske menneskeheds skæbne eller nuværende udviklingsepoke. Denne koncentration vil være at udtrykke gennem følgende tolv punkter:

1. Alle former for uselvikhedens sejr over selviskheden. Fællesinteressens sejr over privatinteressen.
2. Skabelsen af en international demokratisk verdensstyrelse.
3. Alle landes afrustning til fordel for oprettelsen af et internationalt upartisk verdenspoliti.
4. Udvikling af et internationalt åbenlyst - ikke

hemmeligt - højeste lov- og retsvæsen, repræsenterende videnskabens ypperste væsener på åndelige såvel som på materielle områder, og kvalificerede til at kende forskel på „abnorme handlinger” og „forbrydelser” - med kendskab til udviklingens gang og tilværelsens evige love og dermed ydende en garanti for absolut ret og retfærdighed for alt og alle.

5. Afskaffelse af private individers besiddelse af værdierne til fordel for verdensstatens tilegnelse af disse.
6. Afskaffelse af penge til fordel for indførelse af et individs personligt ydede arbejde som eneste betalingsmiddel for samme person.
7. Oprettelse af et for hele verdensstaten fælles barndoms-, alderdoms- og sygdomsfond på basis af afdrag fra arbejdskvitteringerne.
8. Udnyttelse af maskinerne til forkortning af den materielle arbejdstid til fordel for studiedage og åndsforskning.
9. Afskaffelse af voldspolitik og blodsudgydelser.
10. Afskaffelse af tortur-, prygle- og dødsstraffe til fordel for kyndige internerings- og opdragelsesforanstaltninger.
11. Udvikling af vegetariske næringsmidler, sundhed og legemspleje, sunde og lyse boligforhold.
12. Udvikling af åndsfrihed, tolerance, humanitet og kærlighed til alle levende væsener, til mennesker og dyr, til planter og mineralier.

Disse tolv punkter vil altså være at udtrykke som identiske med de realiteter, omkring hvilke hele den jordmenneskelige udviklingsenergi koncentrerer sig, og under hvilke opfyldelsen af tilværelsens højeste kærlighedsbud „elsker hverandre” på basis af den ny kosmiske verdensimpuls nu indenfor jordmenneskets daglige tilværelse vil søge hen imod sin fuldkomne ud-løsning. De nævnte punkter er således ikke en indviklet hjernespekulation eller opsat hypotese, men er derimod udtryk for en virkelig kendsgernings analyse, der kun er kommen til udtryk i tankelivet på basis af forudgå-ende realistiske oplevelser. Intet jordmenneske vil derfor kunne eksistere uden at være i berøring med disse realiteter eller omgivet af disse energier.

At være i samklang med disse energier eller nævnte tolv punkter vil altså være det samme som at være i harmoni med den guddommelige verdensplan - det er at være en stimulerende faktor i verdensfredens skabelse på jorden, og det er den hurtigste vej for ethvert jordmenneske til „den store fødsel” eller til opnåelse af en forklaret tilværelse.

At være imod de nævnte punkter eller energier betyder derimod at være i disharmoni med verdensener-gierne, at være imod kernen i verdensreligionerne - det betyder, at man er en gene for jordmenneskehedens udfrielse fra krigens og lidelsernes mørke område, hvorved man gør sig selv til en underminerende faktor i sin egen absolutte lykke.

Men da energierne fra „det guddommelige skabe-

princip"s (det princip, der blandt andet har affødt verdensreligionerne) lyse udstråling forlængst er blevet en dominerende faktor i jordmenneskehedens udvikling og derved har gjort det til en kendsgerning, at nævnte menneskehed udvikler sig fra „dyreriget" til „menneskeriget" og ikke omvendt, og denne udvikling absolut kun kan finde sted på basis af opfyldelsen af det store bud „elsker hverandre", og denne opfyldelse igen ifølge den guddommelige verdensplan for jordmenneskets vedkommende kun kan udløses i form af de førnævnte realiteter eller punkter, vil udviklingen af disse og den derpå hvilende skabelse af et guddommeligt verdensrige også her være synlig som absolut virkelighed.

De store begivenheder, som således i nærværende århundrede går hen over verden, vil altså være at udtrykke som identiske med omskabelsen af jordmenneskehedens tågetilstand til en sollys tilværelse - de er dyrerigets døds kamp i det jordmenneskelige samfundslegeme - de er det kosmiske menneskeriges begyndende opstandelse på jorden. At disse begivenheder ikke har kunnet og ikke vil komme til at gå helt ublodigt af, er ganske naturligt, så længe de endnu er identiske med en kamp, der føres inde på et område, hvor had, hævn og selvforsvar kæmper imod trældom, hamstring og griskhed. En kampplads, der udtrykker en reaktion mellem sådanne energier, kan kun præstere lig. Men over disse lig opstår verden i en ny forklaret skikkelse, og jorden bliver en vibration af fornuft og

kærlighed, en harmoni af intuition og salighed.

MENNESKEHEDENS
SKÆBNE